

per aspera

Anul XIV, Nr. 24 - decembrie 2012

AD ASTRA

Revistă de cultură și educație • fondată în decembrie 1999

PUBlicație SEMESTRIALĂ EDITATĂ ÎN CADRUL
LICEULUI CU PROGRAM SPORTIV PIATRA NEAMȚ

Turneul Final al Campionatului Național de Handbal, juniori II -
Sala Floreasca, București - 17 iunie 2012 - Echipa LPS, vicecampiona României

Gala sportivilor olimpici - Piatra Neamț, decembrie 2012
Reprezentanții LPS, alături de inspectorul școlar, Prof. Magda Melinte

- Proiect multilateral Comenius - "Tineri Jurnaliști Europeni"

Începând cu anul 2010, LPS Piatra Neamț a făcut un pas important în deschiderea de noi orizonturi educaționale, prin implementarea unui proiect Multilateral Comenius intitulat „*Tineri Jurnaliști Europeni*”. Proiectul face parte din Programul Sectorial Comenius „Învățare pe tot parcursul vieții” (LLL). Astfel, s-au pus bazele achiziției de noi competențe jurnalistice, atât pentru elevi cât și pentru cadrele didactice.

Acest proiect de parteneriat a implicat participarea a cinci țări (Polonia – Școala gen. nr. 6 Proszowice, Turcia – Școala Particulară „Ufuk Isik”, Sakarya, România – Liceul cu Program Sportiv Piatra Neamț, Lituania – Școala gen. „Vilnius Uzupis”, Vilnius, Anglia – Colegiul Tehnologic Catolic „Sfânta Cecilia”, Preston) și a avut drept scop crearea unei reviste școlare internaționale numite „*Pagini Tinere*”. Publicațiile au cuprins articole din diverse domenii: cultură, tradiții, istorie, geografie, obiective istorice, modă, sport, gastronomie, interviuri și alte teme ce țin de interesele tinerei generații. Revista a avut șapte ediții, atât în format electronic (pe site-ul fiecărei școli) cât și în format clasic (pe hârtie). Vizitatorii site-urilor au putut vota calitatea articolelor. Pentru aceasta, elevii și profesorii au realizat mobilități în fiecare țară-parteneră pentru a se cunoaște mai bine, pentru a vizita locurile descrise în nr. 2 al revistei „*Pagini Tinere*”/”*Young Pages*” și pentru a colabora cu toți cei implicați în proiect.

Școala noastră a efectuat prima mobilitate în Polonia, la Proszowice, prilej cu care ne-am cunoscut partenerii. Aceasta a fost de altfel și cea mai emoționantă deplasare deoarece, pentru mulți dintre noi, era prima ieșire din țară sau primul zbor cu avionul.

După lungă călătorie cu microbuzul până la București și scurta călătorie cu avionul până la Cracovia, ajunși la aeroport am avut plăcuta surpriză să fim întâmpinați de elevii polonezi, veniți de la 45 km special pentru noi. După ce ne-am urcat în autocar, doamna profesoară din Polonia a repartizat fiecărui elev român câte un elev polonez care avea să fie gazdă pe tot parcursul șederii. La început timizi, ușor-ușor copiii s-au împrietenit și au început să se cunoască. Ajunși la Proszowice, elevii s-au îndreptat către familiile-gazdă, unde au fost primiți foarte bine și de către părinții elevilor polonezi. Condițiile excelente de cazare oferite de familiile poloneze au mai atenuat dorul de casă și reținerea avută de fiecare copil aflat într-o casă străină, într-o familie străină și într-o țară străină (unde se vorbea o altă limbă decât româna). Singura limbă de comunicare a fost engleza, pe care fiecare dintre elevi a încercat înainte de plecare să și-o perfecționeze cât mai mult. Elevii noștri au fost încântați să viziteze Salina Wieliczka (Patrimoniu UNESCO), lagărele de la Auschwitz și Birkenau, Grădina Biblică și multe alte obiective turistice.

A doua mobilitate s-a desfășurat în România. După deschiderea oficială făcută în prezența d-nei viceprimar Ana Monda, a doamnei Iulia Pristavu, reprezentanta Primăriei în Consiliul de Administrație al LPS și a doamnei inspector școlar Magda Melinte, ne-am concentrat atenția pe desfășurarea activităților din cadrul proiectului dar și pe prezentarea țării și a regiunii noastre. Oaspeții s-au bucurat din plin de ospitalitatea noastră, precum și de frumusețile locurilor. Suntem siguri de faptul că am reușit să le facem o impresie foarte bună! Drept dovadă stau mail-urile primite după plecarea lor și legătura strânsă

existentă și în momentul de față.

Următoarele activități din cadrul proiectului le-am desfășurat în Lituania, o frumoasă țară baltică, unde am fost primiți ca acasă. Oaspeții noștri ne-au adus la cunoștință că vor încerca să ne depășească în privința ospitalității, deoarece s-au simțit minunat pe parcursul vizitei în România. Și... s-au ținut de cuvânt! Ne-am simțit compatibili, iar copiii români și lituanieni au și astăzi o relație deosebită. Ca de altfel, și profesorii. Drept dovadă, în luna iunie a anului 2012, coordonatoarea de proiect împreună cu o colegă, au revenit pentru câteva zile în România. Vizitele în Vilnius, la Trakai și toate celelalte obiective, ne-au bucurat și ne-au motivat să mai încercăm implementarea cât mai multor proiecte europene.

Următoarea țară vizitată a fost Turcia. Vestiți pentru ospitalitatea lor, turcii nu s-au dezmințiti. Ne-au răsfățat peste măsură. După activitățile desfășurate de elevi și profesori în cadrul proiectului, ei ne-au arătat o mică parte din frumusețile și istoria țării lor. Istanbulul, Strâmtoarea Bosfor, Marele Bazar, Orașul Vechi, Moscheea Albastră, Palatul Sultanului Suleiman Magnificul și Cisternele de apă reprezintă doar o parte din minunățiile văzute acolo.

Finalul proiectului a fost organizat de Marea Britanie, o țară mult diferită de a noastră, dar primitoare, cu oameni extraordinari, dornici să cunoască și alte culturi. Londra și Manchester-ul sunt două orașe rămase în mintea și inima noastră. Ne-am întoarce oricând acolo, atât în cadrul altui proiect, cât și ca simpli turiști.

Din fiecare mobilitate am învățat multe. De la fiecare coleg de proiect în parte, am învățat multe. Doar cine nu a făcut parte dintr-un asemenea proiect, nu știe cu adevărat la ce ne referim. Chiar dacă a fost oarecum greu, mai ales că am fost debutanți în acest domeniu, am pleca din nou la drum, într-un alt proiect, oricând. Toți elevii și cadrele didactice implicate în proiect ar lua-o de la capăt. Bucuria de pe chipul elevilor noștri care, imediat după prima mobilitate, ne-au întrebat "Pe când următorul proiect?" ne motivează să fim într-o continuă căutare de noi parteneri europeni.

Mulțumirea elevilor, a părinților, a tuturor celor din echipa de proiect ne motivează să accesăm în continuare noi proiecte. Deși... se pare că 2013 va fi ultimul an în care se vor finanța proiecte Comenius.

Prin acest schimb de experiență, elevii și-au dezvoltat creativitatea, respectul de sine, spiritul de echipă, toleranța față de alte culturi și medii de viață și și-au făcut noi prieteni. De asemenea, acest proiect îi va pregăti pentru a fi cetățeni activi în societatea europeană de mâine.

Prof. Dana FORMAN și Prof. Carmen ASMARANDEI

Jocurile Olimpice de la Los Angeles (1984) (Olimpismul - XVI)

În acest concurs olimpic, de certă clasă și valoare, atletismul românesc a reușit cel mai frumos bilanț cucerit vreodată, adunând de pe pistele de la "Coliseum" 10 medalii obținute de 8 atlete: Doina Melinte, Maricica Puică, Anișoara Stanciu, Mihaela Loghin, Vali Ionescu, Florența Crăciunescu, Fița Lovin, Cristina Cojocar. Prin aceste extraordinare fete, atletismul românesc și-a redobândit strălucirea olimpică reînnodând peste ani tradițiile lansate odinioară de Iolanda Balaș Soter, Lia Manoliu, Viorica Viscopoleanu și Mihaela Penes, sportive care s-au situat și ele, la vremea lor, în fruntea ierarhiilor olimpice.

Prima medalie de aur la atletism a fost cucerită de **Doina Melinte**, la 800 metri (ea deținea cea mai bună performanță mondială a anului). Doina Melinte s-a luptat pentru cucerirea titlului cu renumita atletă italiancă **Gabriella Dorio** și cu americana **Kim Gallagher**. Medalia de bronz în această cursă a fost cucerită de **Fița Lovin**.

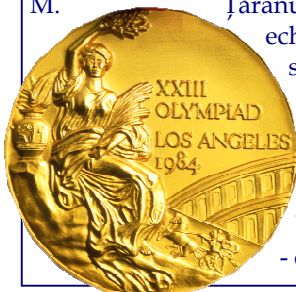
Doina Melinte, născută la Hudești (Botoșani) la 27 decembrie 1956, a început atletismul la Clubul școlar din Bistrița și l-a continuat la Clubul "Știința" Bacău. În palmaresul său figurează mai multe trofee: medalii de campioană a României, de recordmenă națională la 800 metri, campioană mondială universitară (București 1981 și 1983 - Edomonton) și titlul de campioană la Los Angeles, în 1984.

Alt titlu la atletism a fost cucerit de **Maricica Puică** (34 ani) la 3000 metri. Ea s-a luptat cu mai tinerele ei adversare, **Mary Decker** (26 ani) și **Zola Budd** (18 ani). Aceasta din urmă, la toate concursurile a ales cursa de 1500 metri. Doina Melinte a mai cucerit medalia de argint la 1500 metri iar Maricica Puică a obținut medalia de bronz în aceeași cursă.

La lungime, atletismul feminin românesc reușește la Los Angeles o mare izbândă, cea mai mare din toate timpurile, prin **Anișoara Cușmir-Stanciu** - medalia de aur și titlul olimpic cu 6,96 metri, și prin **Vali Ionescu** - medalia de argint cu 6,81 metri.

La întrecerile nautice ale Olimpiadei californiene au participat 685 sportivi (caiaciști, canoști și canotori) din 31 de țări. Sportivii români au cucerit 7 medalii de aur și titlul de campioni olimpici prin: Valeria Răcilă - canotaj, echipajul M. Popescu - Elisabeta Olenciu - schif 2 vâsle, echipajul E. Horvat - R. Arba - schif 2 rame, echipajul M.

Țăranu, A. Sorohan, I. Badea, S. Corban + E. Oancia - schif 4+1 vâsle, echipajul F. Lavric, M. Fricioiu, C. Apostol, O. Burada + V. Ioja - schif 4+1 rame, echipajul A. Constantin, N. Ionescu, T. Marinescu, M. Ștefan - caiac 4 și echipajul Ivan Patzaichin, Toma Simionov - canoe 2 - 1000 metri și 2 două medalii de argint prin echipajul - D. Balan, N. Trașcă, A. Pleșca, A. Mihaly, A. Chelariu, M. Armășescu, C. Diaconescu, L. Sauca + V. Ioja - schif 8+1 și echipajul Ivan Patzaichin - Toma Simionov - canoe 2 - 500 metri.

La Los Angeles, echipa de gimnastică a României venea fără Nadia Comăneci, retrasă din activitatea competițională la 6 mai, în anul olimpic, pentru a se dedica profesiei de antrenore și arbitră. Totuși, Nadia va fi prezentă la Olimpiadă ca invitată de onoare a Comitetului de organizare.

Principalele adversare ale fetelor noastre, la titlul pe echipe, erau formațiile SUA și Chinei. Pe parcursul desfășurării concursului de gimnastică de la "Pauley Pavilion", fetele noastre au cucerit 4 medalii de aur și titlurile olimpice prin: Ecaterina Szabo, Simona Păucă, Cristina Grigoraș, Laura Cutina, Mihaela Stănuleț - la echipe, Ecaterina Szabo, la sărituri și sol și Simona Păucă la bârnă, 3 medalii de argint, prin Ecaterina Szabo - individual-compus și bârnă, Doina Stăiculescu la gimnastică ritmică și o medalie de bronz prin Simona Păucă la individual-compus.

Titlul de individual-compus a fost câștigat de Mary Lou Retton (SUA) iar pe locul II și III au fost gimnastele noastre Ecaterina Szabo și Simona Păucă. De menționat că Mary Lou Retton nu a mai câștigat nici o finală la aparate.

La haltere, am obținut titlul olimpic prin: Nică Vlad (cat. 90kg) și Petre Becheru (cat. 82,5kg), medalii de argint prin: Gelu Radu (cat. 60kg), Andrei Socaci (cat. 67,5kg), Dumitru Petre (90kg), Vasile Groapă (100 kg), Ștefan Țașnadi (110 kg) și medalie de bronz, prin Dragomir Cioraslan (75kg).

Medalii de aur au mai obținut luptătorii prin Ion Draica (cat. 82kg) și Vasile Andrei (cat. 100 kg). Medalii de argint au mai fost obținute de Ilie Matei (cat. 90kg) la lupte greco-romane, de echipa de floretă fete (Dan, Guzanu, Veber, Oras, Zsak) și de Coneliu Ion, la pistol viteză. Echipa de handbal masculin a

câștigat și ea medalie de bronz într-o campanie mai mult decât merituoasă.

Anca Pătrășcoiu a câștigat bronzul la 200 metri spate (natație), iar

Rank ↕	Nation ↕	Gold ↕	Silver ↕	Bronze ↕	Total ↕
1	 United States (host nation)	83	61	30	174
2	 Romania	20	16	17	53
3	 West Germany	17	19	23	59
4	 China	15	8	9	32
5	 Italy	14	6	12	32
6	 Canada	10	18	16	44
7	 Japan	10	8	14	32
8	 New Zealand	8	1	2	11
9	 Yugoslavia	7	4	7	18
10	 South Korea	6	6	7	19

echipa de sabie (feminin) a cucerit tot bronzul prin Mustață, Pop, Chiculiță și Marin.

România s-a întors de la Jocurile Olimpice de la Los Angeles cu un număr de **53 de medalii (20 de aur, 16 de argint, 17 de bronz)**, ocupând un extraordinar **loc II**, după Statele Unite ale Americii, țara-gazdă. Această performanță a rămas, până astăzi, unică în istoria sportului românesc și în istoria Jocurilor Olimpice...

Prof. Ilie POPESCU

Lenuța Burueană și fețele succesului

Un sportiv de performanță este un complex. Înzestrat nativ, se desăvârșește printr-un lung, dificil și chiar dureros proces, numit pe scurt *pregătire*. Am trecut cu mulți sportivi prin aceste etape ale formării și consacrării, care nu au unitate de măsură. Singurul lucru care contează este rezultatul, măsurat la sportivii mei în metri.

Lenuța Burueană, subiectul pe care vreau să vi-l propun în acest material, este actuala mea *mare provocare* din carieră. Mi-a fost prezentată acum doi ani, de profesorul Valentin Gavril care a descoperit-o la un concurs de canotaj. Născută în Ruginoasa (Iași), Lenuța se pregătea să urmeze tradiția familiei, în care ambii părinți fuseseră canotori. Directorul Clubului Sportiv Ceahlăul, colegul meu de la catedra de atletism a Liceului cu Program Sportiv, a "deturnat-o". A convins-o că este făcută pentru aruncări și așa a apărut Lenuța Burueană în viața mea de antrenor.

Începutul a fost... stângaci. Calități fizice erau din belșug dar îndemânarea de la canotaj nu se potrivea cu cea de la atletism! Și este firesc. Discul, bila, cușca erau elemente absolute necunoscute tinerei sportive care abia învățase să țină vâsla. Înzestrarea nativă a ajutat-o însă să progreseze foarte repede și, ulterior, să recupereze într-un an ce au pregătit alte aruncătoare în trei ani.

Începutul, în concursuri, a fost și el stingher. La primele apariții, parcă lui Goliat i-ar fi fost frică de furnici...

Încetul cu încetul însă, au dispărut stângăciile iar atleta a devenit din ce în ce mai degajată. Progresul s-a înregistrat într-un timp scurt. Datorită (repet!) calităților, și nu mă refer doar la cele fizice!... Este tenace, foarte muncitoare, receptivă și a dezvoltat o plăcere deosebită de a concura.

Faptul că trăiește încă de la 14 ani în regim de cantonament, fără părinți și vacanțe, a făcut-o mult mai matură decât adolescentele de vârsta ei. Este hotărâtă și încrezătoare, calități pe care le antrenează la fiecare aruncare. Știe ce vrea mâine, anul viitor și în... 2016.

Palmares Lenuța Burueană

2011

Campionă națională și medalie de argint la junioare 3, greutate

Campionă națională și medalie de bronz la junioare 3, disc

Medalii de argint și de bronz la junioare 2, greutate;

Campionă națională la junioare 2, disc

Locul 5 la Jocurile Balcanice, disc

2012

Dublă campioană națională la junioare 2, disc și greutate

Două medalii de argint la junioare 1, greutate

Dublă campioană națională la junioare 1, disc

Patru medalii de bronz la tineret, disc și greutate

Campionă balcanică (greutate) și vicecampioană balcanică (disc)

Componentă a lotului național de juniori.

“Nici nu mă gândesc să nu particip la Jocurile Olimpice”, ne răspunde atunci când este întrebată despre planurile sale. Obiectivele noastre din viitorul apropiat sunt Campionatele Mondiale de juniori mici și Campionatele Europene ale juniorilor mari. Cifric, ne-am propus în 2013 să întindem ruleta la 50 de metri, pentru disc, și 17

metri, la greutate. La finalul acestui sezon, suntem aproape: 45,58 metri disc și 15,34 metri greutate. După nici doi ani de activitate competițională, sportiva se poate lăuda deja cu un bogat palmares. Este campioană balcanică și națională de junioare 2 și 3 la disc și la aruncarea greutății, cu record național.

Dar **Lenuța Burueană** este totuși la început de carieră în atletism. Am învățat în munca de performanță să nu mă hazardez în pronosticuri pe termen îndepărtat, dar îndrăznesc să sper, în ceea ce privește această tânără atletă, de nici 17 ani, că va atinge înalta performanță. Am văzut la ea toate fețele succesului, de la durerea efortului, până la bucuria reușitei. Și... o permanentă dorință de a fi competitivă, care rezultă dintr-o mare pasiune pentru ceea ce face...

Prof. Dan COJOCARU

“Lenuța Burueană a reușit în 2012 să corecteze de trei ori recordul național al junioarelor II la aruncarea greutății. Câte o performanță pe lună a avut eleva lui Dan Cojocaru, care ieri a stabilit un nou record, după ce a aruncat bila la distanța de 15,34 m, în finala Campionatului Național de atletism în sală pentru junioare II. Anterior, Burueană aruncase bila la 15,05 m (în ianuarie 2012) și la 15,14 m (în februarie 2012). Și asta... la 30 de ani de la vechiul record național (14,95), stabilit în decembrie 1981 de Livia Simon. [...] De remarcat este și faptul că Burueană a câștigat aurul la junioare II, având un rezultat cifric mai bun cu aproape doi metri față de ocupanta locului secund, Ana Maria Mihai (CSM Târgoviște - 13,30 m) și cu aproape trei metri peste „bronzul” Oanei Tuvene (CSS Focșani - 12,60 m).” [Monitorul de Neamț, 3 martie 2012, <http://www.monitorulneamt.ro>]

Teorii privind factorii psihologici implicați în performanța sportivă (I)

În sportul de performanță și de mare performanță, satisfacerea tuturor exigențelor depinde în cea mai mare măsură de calitățile celor care practică și acționează în cadrul acestui domeniu. Faptul acesta impune asistența psihologică a sportivului, asistență care are menirea de a-l ajuta în tentativa lui de a atinge marile performanțe.

Factorul psihologic este prezent, permanent și din plin, în toată structura și dinamica antrenamentului, iar componenta psihică este o condiție a oricărei forme de activitate umană și, abia după aceea, un factor al optimizării performanței.

Sportivii, antrenorii, managerii, apelează astăzi la psihologia generală și la psihologia sportului în special, din dorința de a înlocui spectrul eșecului cu acela al succesului. Aceștia își încredințează cu toată convingerea asistența psihologică a sportivilor pe care-i pregătesc unor mari specialiști și experți adevărați în psihologia educației fizice și sportului.

Este dovedit faptul că toți marii antrenori au fost și buni psihologi, chiar dacă unii dintre ei nu au avut o pregătire specială în acest domeniu. Asta însă nu trebuie să ducă în nici un caz la concluzia că un viitor antrenor se poate lipsi de cunoștințele psihologice.

De aceea, formarea și perfecționarea antrenorilor este prinsă ca o cerință în domeniul oarecum nou al psihologiei sportului, devenind o condiție necesară a realizării profesionale.

Psihologia sportului cuprinde aplicațiile practice ale psihologiei generale și ale psihologiei sociale în domeniul sportului, în scopul perfecționării ființei sportivului, făcând selecții și preveziuni cu privire la fenomenele caracteristice domeniului sportului practicat.

Acest demers presupune: observarea directă, practică, din punct de vedere psihologic a acestui domeniu; formularea ipotezelor adecvate; dezvoltarea unor noțiuni, concepte și chiar legi confirmate de practica sportivă; formularea unor concepții generale asupra domeniului sportiv; punerea în practică a unor metode generale și speciale de cercetare; aplicarea unor metode specifice psihologiei dezvoltării și psihologiei comparate.

Psihologia sportului are ca obiect de studiu sportivii, antrenorii, conducătorii de cluburi într-o situație dată, reală, concretă, cum ar fi: antrenamentul, concursul, repausul, tranziția, stress-ul sau alte situații care, cu prioritate, presupun cercetarea în teren.

Sunt binecunoscuți factorii de antrenament: pregătirea fizică, pregătirea tehnică, pregătirea tactică, pregătirea teoretică și pregătirea psihologică.

Dacă este să vorbim de locul factorului psihologic și de legătura, dependența chiar a acestuia de ceilalți factori ai antrenamentului, atunci trebuie să menționăm că fiecare dintre ceilalți factori are o componentă psihică și o oarecare saturație psihologică, potrivit principiului că... "atunci când lucrăm cu oamenii, activitatea este

suprasaturată de observații psihologice".

Atunci când se lucrează, spre exemplu, pentru dezvoltarea calităților motrice de bază - viteză, forță, rezistență sau îndemânare, și sunt atinse limitele superioare ale sportivului, în mod cert se va dezvolta și capacitatea psihică - voința, stabilitatea emoțională, rezistența psihică.

Este esențial să se formeze, la nivelul sportivilor, o nouă mentalitate și anume aceea că *adversarul este inferior* - să i se spună sportivului *învinge-te pe tine, autodepășește-te* în antrenamente și la concursuri. Adversarul real nu mai contează, el

devine în acest fel un instrument care îți dă prilejul să cauți cine ești cu adevărat. În concluzie, putem afirma că reușita în competiții, din punct de vedere psihologic, înseamnă ca sportivul să dea tot ce poate la acel moment.

Factorii care condiționează sau de care depinde marea performanță a sportivilor, sunt grupați în trei mari categorii: factori infrastructurali, factori de antrenament, factori psihologici.

Din prima categorie, putem menționa: **factorul material** - care se referă la existența condițiilor materiale necesare practicării sportului: sălile de pregătire, terenurile cu anexele lor, echipamentele, concursurile, motivațiile materiale, premierile...; **factorul uman** - presupune sportivi talentați, antrenori instruiți, sponsori binevoitori; **factorul**

"conducere" - impune un management de o bună calitate, organizare, planificare privind pregătirea sportivilor și a obiectivelor de performanță, efectuarea planificării, dezvoltare, etc.; **factorul "corectare"** - presupune probleme, culegere și prelucrare de date, rezolvarea problemelor, aplicarea practică a concluziilor, eficiență, optimizarea pregătirii; **factorul social și psihosocial** - se referă la crearea unui climat de lucru bun, sănătos și motivant la nivelul sportivilor, în scopul apariției performanțelor notabile. (*va urma*)

Bibliografie:

- Cîrstea Gheorghe - *Educația fizică - fundamente teoretice și metodice*
Comucci Niccola, Mazola Sandro - *Allenamento per il calcio*
Hughes Charles - *The Football Association Coaching Book of Soccer - Tactics and Skills*
Palfay Ianos - *Marea performanță*
Siclovian Ioan - *Teoria educației fizice și sportului*
Stănculescu Victor - *Pregătirea psihologică în marea performanță*

Prof. antr. Ioan TĂNASE

Din istoricul mișcării sportive de la Piatra Neamț

Căutând prin arhiva familiei, am descoperit un material foarte vechi, un articol apărut într-un ziar datat 6 august 1932. Materialul fiind foarte vechi, voi încerca să redau cu cât mai mare acuratețe cuprinsul lui (bineînțeles, partea gramaticală dar și cea literară rămânând în esență specifice perioadei interbelice). Cred că acest articol poate fi considerat unul dintre documentele care au stat la baza începuturilor mișcării sportive de la Piatra Neamț.

“Duminică 31 iulie a.c. societatea sportivă Ceahlăul din localitate s’a deplasat la Borsec pentru a da un match de foot-ball cu echipa reprezentativă a Borsecului.

La ora 5 ambele echipe pornesc dela sediu spre teren în frunte cu muzica militară, pentru ca la ora 5½ să se înceapă matchul. Borsecul prezintă următoarea formație: Pepel Iosif, Fodor Mihai și Fodor Gavril, Sabo Ștefan, Marcu Francisc și Kollo I., Koncu Alixandru, Pepel Gh., Nisculescu C., Ranz Iosif și Keske Loți. Ceahlăul prezintă cunoscuta formație: Tofan, Nicula și Pomeanu Mitică, Arnăutul, Carp și Ionescu, Titi Grigoriu, Bălănescu P., Măță I., Kuciuc și Dragomir.

Jocul se deschide de Ceahlăul care conduce mingea până aproape de poarta adversarilor, dar apărarea o ia și o trimite înapoi pe terenul Ceahlăului. Mingea e luată de triplite Bălănescu - Măță și Kuciuc care înaintează cu ea până când au ajuns în apropierea careului de 16. Atunci Măță o trimite în fața porții de unde este transformată în goal de către Bălănescu care, printr’o lovitură cu capul, deschide scorul pentru Ceahlău...

În această repriză, Piatra aduce rezultatul cu 3-0. În repriza II-a jocul este ceva mai dur, se începe o ofensivă din partea Borsecului care este ținută în loc de către apărare. Jocul ia o formă mai vie, căci ambele echipe au un joc mai energic și mai rapid – dar cu toate astea și în repriza II-a Ceahlăul a știut să-și impue superioritatea printr’un joc cu multă tehnică și legătură (nu cum a făcut Borsecul, mai mult un joc individual).

E de remarcat că, după un serviciu de haut servit de becul din Borsec, mingea este trimeasă până la centrul terenului de unde Măță o prinde contra marcând cel mai frumos punct pentru Piatra. Toate cele 7 puncte câștigate de Piatra au fost marcate de înaintarea: Grigoriu, Bălănescu, Măță, Kuciuc și Dragomir care au fost la înălțime dând spectatorilor un joc de clasă elegant și tehnic. Borsecul ar fi avut poate altă soartă dacă jucau cu legătură, jocul lor în mare parte a fost un joc individual cu eșiri bune pentru galerie. Ceahlăul s’a prezentat în cea mai frumoasă formă, aducându-ne aminte de vechea sa formație de pe când câștigaseră Championatul Moldovei, de atunci și până la matchul din Borsec, Ceahlău nu a mai avut un joc așa de frumos. Matchul a fost arbitrat de Müller Ludvig, un bun și versat arbitru, dar care nu și-a cunoscut menirea.

Matchul s’a închis în aplauzele publicului care a arătat că știe să prețuiască un joc frumos. (Ticu V.)”

Prof. Ovidiu ȚOC Jr.

La început de drum...

Pasiunea mea pentru handbal a început în primele zile de școală când aveam doar 12 ani. Am fost invitată să văd un meci al unei prietene la *Sala Ceahlău*. M-am uitat fascinantă la joc, chiar dacă nu înțelegeam prea multe, și alergam după fiecare minge ieșită din teren. După meci, a venit și întrebarea: **"Ce-ar fi să încerc și eu?"**

Pe atunci făceam volei. Am început antrenamentele la handbal, zi de zi câte două ore, iar după jumătate de an am jucat și eu în primul meci, cu băieții din clasa

mea. Cu toate că nu prea știam ce fac în teren, am reușit totuși să... încurc un jucător din echipa adversă. A urmat al doilea meci, cu o reușită evidentă, și atunci am simțit că am intrat în altă lume - lumea copiilor care muncesc ore, zile săptămâni întregi pe teren, care se bucură sau plâng de tristețe ori de furie...

La vârsta de 13 ani, am progresat evident, astfel încât am devenit portar la echipa de hadbal. Îmi place foarte mult această postură și merg cu drag la antrenamente, știind că trebuie să apăr *poarta noastră*...

Unora li se pare ceva foarte simplu să *stai* în poartă și zic că nu faci mai nimic decât să... aperi. De parcă... apărarea nu ar fi importantă într-un meci!... Să fii portar nu e chiar

așa ușor cum pare de la... distanță, pentru că îți trebuie foarte multe antrenamente, ca să te poți obișnui cu loviturile primite și ca să anticiپی viteza ori direcția mingii...

Datorită sportului, am renunțat la alimentele "grele" și nesănătoase. Zilnic, fac câte două ore de antrenament, plus condiție fizică, sală și, bineînțeles... îmi pregătesc lecțiile pentru școală. Uneori și duminica, atunci când am pauză, simt nevoia să fiu în sală, să joc...

Deși handbalul este un sport cam dur din punctul meu de vedere, mie îmi place și am multe speranțe pentru viitor, legate de el...

Alexandra MONORANU, a IX-a B

Pe... valurile unui vis

2010...

"Mă numesc *Bianca Ivacson* și am 15 ani și jumătate. Am început pregătirea la înot de la vârsta de 7 ani, avându-l ca profesor pe domnul Valentin Gavril. Primii doi ani au fost mai mult o joacă dar pasiunea mea pentru acest sport a devenit cu timpul tot mai mare.

După trei ani de antrenamente, la vârsta de 10 ani, am participat la primul Campionat Național care a avut loc la Reșița. Terminând competiția pe locul 130 din 200 de competitori, nu m-am lăsat totuși învinsă și am continuat...

Nu peste mult timp, domnul profesor Gavril nu a mai putut continua să mă antreneze și l-a înlocuit domnul Ovidiu Găleată. Și acum îmi amintesc cât de mult îl detestam la început pe noul meu profesor-antrenor și aveam pe atunci impresia că sentimentul era reciproc. Antrenamentele cu el erau mai grele, mai dure dar și de data asta... nu m-am lăsat învinsă. Ușor, ușor, am început să mă atașez sufletește de domnul profesor și să înțeleg că el de fapt îmi vroia binele...

Doi ani mai târziu, am avut un alt Campionat Național la Bacău, unde am intrat în primii 10 pe țară, iar în vara anului 2010 am ajuns pe locul al IV-lea la 200m liber.

Pe măsură ce creșteam, programul devenea tot mai dur dar am reușit să fac față și cerințelor de la antrenamente, și celor de la școală.

"200 metri Liber este proba forte a reprezentantei de la "VIP san Gym" Piatra Neamț întrecere care-și va desfășura duminică dimineață finala. <Funcție de preferințele antrenorilor de la lotul național, este posibil ca Bianca să participe și în proba de ștafetă>, a declarat ieri, antrenorul sportivei pietrene. Profesorul Ovidiu Găleată a fost chiar el uimit de ambiția elevei sale de a strânge din dinți pentru a trece peste durerile lombare de care s-a plâns în ultimele concursuri și la antrenamente. <N-am mai văzut atâta ambiție la nici un sportiv de-al meu. Bianca este un exemplu pentru mulți dintre ceilalți și o văd capabilă de multe lucruri bune în viață>, a completat antrenorul.

Simpla prezență a Biancăi Ivacson în efectivul lotului tricolor, participant la un concurs de asemenea importantă, semnifică deja o mare realizare pentru clubul pietrean de natație.

Fără să pună presiune pe umerii tinerei sale înotătoare, profesorul Ovidiu Găleată lasă de înțeles că înregistrarea unui timp similar celui înregistrat de Bianca în vară (2,20 minute), la momentul obținerii titlului național în proba de 200 metri liber, ar fi cel mai bun lucru."

Sursa:

www.realitateamedia.ro

(Ciprian Avădanei, O nemțeană la Concursul Țărilor Central Europene: Bianca Ivacson, în bazinul de la Miskolc, 8 decembrie 2011)

În fiecare dimineață mă trezeam la ora 6:00. Marțea, miercurea și vinerea aveam antrenamente de la 7:00 până la 8:45 și apoi mergeam la școală. În restul zilelor, mergeam de la 8:00 la ore, după care aveam antrenamente zilnic de la 15:00.

Următorul an s-a dovedit a fi cel mai bun pentru mine, pentru că am obținut un titlu de *campioană națională* la proba de 50m Liber, 4 titluri de *vicecampioană națională* și 4 *medalii de bronz*, pe lângă mai multe medalii și cupe la concursurile de acasă. Surpriza cea mare a venit când am fost anunțată de *Federația Română de Natație și Pentatlon Modern (FRNPM)* că am fost selectată la lotul național, iar în luna decembrie 2011 am participat la Concursul Țărilor Central Europene, care s-a organizat în Ungaria. La întoarcere, am fost invitată la Consiliul Județean Neamț, unde am fost premiată pentru toate rezultatele mele.

În toamna trecută, bazinul de la noi fiind închis foarte mult timp, am vrut să renunț. Rezultatele mele au scăzut foarte mult. Și totuși... îmi era greu să mă dau bătută după atâția ani de muncă. Așa că părinții mei au găsit o antrenoare la Bacău. Am hotărât împreună cu doamna profesoară ca, până în decembrie, să mă "testeze", să vadă dacă sunt muncitoare și dacă mă poate aduce înapoi la nivelul podiumului"...

2011...

"La începutul anului 2011, eram o sportivă de admirat. Profesorul meu mă încuraja mereu pentru că știa că eu pot mult mai mult, iar visul meu era să ajung pe podiumul național.

În luna aprilie a anului 2011 au avut loc întrecerile Campionatelor Naționale de Juniori II, desfășurate la Baia-Mare. Joi a fost prima zi de concurs. Seara, în cadrul probei de 50 metri Liber, am cucerit medalia de aur. A fost cea mai mare performanță a mea. În cea de-a doua zi, am luat medalia de bronz la proba 200 metri Liber, iar în cea de-a treia zi am mai luat o medalie de argint în proba 100 metri Liber. Îmi îndeplinisem visul. Eram mândră și eu, la fel ca și domnul profesor!

În vara aceasta, aceleași Campionate au avut loc la București. Aveam mari emoții! Dar, cum eu mereu încerc să fiu tot mai bună, am câștigat 6 medalii: 3 de argint și 3 de bronz. În proba mea favorită, cea de 200 metri Liber, am luat locul 2 cu timpul 2:17:86.

Pe baza acestei performanțe, am fost cooptată în lotul tricolor pentru *Campionatul Țărilor Central Europene*. Întrecerea a fost organizată în Ungaria și a reprezentat prima mea oportunitate de a concura în străinătate. La această competiție au participat sportivi din 8 state europene: Ungaria, România, Austria, Slovenia, Polonia, Cehia și Slovacia. Competiția a avut loc în perioada 9-11 decembrie 2011...

Cu toate că am multe emoții și îmi este puțin teamă de viitor, eu știu că pot, că trebuie și, de aceea, voi obține mereu rezultate foarte bune, făcându-i mândri de mine pe părinți, pe colegii de antrenamente și pe domnul profesor Ovidiu Găleată. Mereu îi voi fi recunoascătoare antrenorului meu pentru tot ceea ce m-a învățat!"

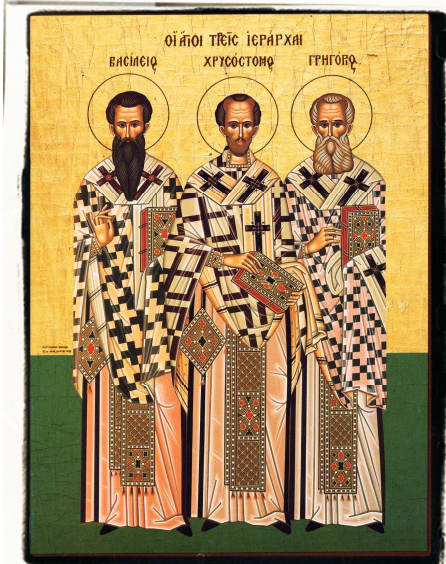
Bianca IVACSON, a X-a B

Sfinții Trei Ierarhi - Vasile, Grigorie și Ioan

An de an, la 30 ianuarie, întreaga Ortodoxie (dar nu numai!), prăznuiește în chip deosebit pe Sfinții Trei Ierarhi - Vasile cel Mare, Grigorie de Nazianz și Ioan Gură de Aur - cei care au strălucit ca niște luceferi pe bolta cerească a Bisericii creștine. Și, pentru că ei s-au dovedit „mari dascăli și ierarhi”, facultățile de teologie din țara noastră i-au ales drept patroni și ocrotitori spirituali.

Cu cât ne apropiem de ei, cu atât îi cunoaștem mai bine; cu cât le cercetăm viața și opera, cu atât mai mult ne dăm seama de valoarea lor și de folosul pe care îl putem avea, dacă îi luăm ca model de înțelegere și de trăire a vieții creștine.

Pentru a ne da seama de valoarea lor individuală dar și împreună - pentru că fiecare dintre ei are ceva specific dar au laolaltă și lucruri comune care îi fac nedespărțiți - ei trebuie înfățișați împreună.

Astfel, Sf. Grigorie de Nazianz sau *Teologul* este simbolul științei teologice, Sf. Vasile Cel Mare este simbolul energiei și al acțiunii puse în slujba oamenilor, iar Sf. Ioan Gură de Aur - simbolul râvnei apostolice prin cuvânt și faptă, pentru îndreptarea vieții credincioșilor, după învățătura Domnului nostru Iisus Hristos. Mai concis spus, unul ar reprezenta *mintea care gândește*, altul *gura care propovăduiește* și al treilea *mâna care lucrează*, deși fiecare a avut și minte și gură și mână care lucrau într-o desăvârșită armonie și unitate. Fiecare dintre ei era deopotrivă neîntrecut păstor sufletesc, mare dascăl al lumii creștine, propovăduitor și apărător al dreptei credințe.

Opera lor este vastă și cuprinde toate domeniile și aspectele vieții - social, cultural, pastoral-misionar - dar Sfinții Trei Ierarhi au strălucit prin contribuția lor la formarea învățaturii celei adevărate și la păstrarea ei în fața celor ce o atacau din toate părțile. Toți trei au trăit în secolul al IV-lea al erei creștine, secol numit pe drept cuvânt „secolul de aur al creștinismului”. „De aur”, pentru că în el au trăit cele mai mari personalități ale Bisericii noastre.

Sf. Vasile cel Mare (330-379) s-a născut în orașul Cezareea Capadociei, din părinți creștini, care i-au dat o educație aleasă. După studii strălucite de filozofie la Cezareea, Constantinopol și Atena, s-a retras în părțile Pontului, unde a înființat o mănăstire și a stat acolo în rugăciune și în meditație până când a fost hirotonit, mai întâi preot și apoi episcop al Cezareei, păstorind în această calitate până la moarte. S-a mutat la Domnul la 1 ianuarie 379, când nu împlinise nici 50 de ani, și a fost plâns de întreaga sa turmă care-l numise încă de atunci „cel Mare”.

A rămas în istoria Bisericii ca primul ierarh care, cu averea moștenită de la părinți, a înființat primele instituții de asistență socială, numite “vasiliade”, și anume: azile, ospătării, case pentru reeducarea fetelor decăzute, școli tehnice etc., toate cu scopul de a alina suferințele și de a-i ajuta pe cei săraci. Sfântul Vasile cel Mare este prăznuit pe 1 și 30 ianuarie.

Sf. Grigorie de Nazianz (309-390) a văzut lumina zilei în satul Nazianz din Capadocia. În casa părintească, a primit o educație deosebită de la mama sa, Nona. A făcut studii la Cezareea Capadociei, Alexandria și Atena, unde a fost coleg cu Sf. Vasile cel Mare și Iulian Apostatul, viitorul împărat al Bizanțului.

Întors de la studii, a fost botezat de tatăl său, după care s-a retras la o mănăstire din Pont întemeiată de prietenul său Vasile cel Mare. Aici, Sf. Grigorie s-a îndeletnicit cu studiul și asceza. A fost hirotonit fără voia lui de către Vasile cel Mare ca episcop de Sasima, dar acolo nu s-a dus niciodată. Din cauza ereziei ariene care tulbura întreaga Biserică, Sf. Grigorie s-a dus la Constantinopol unde, într-o bisericuță numită Anastasia (Înviere), și-a ținut predicile prin care a reușit să zguduie din temelii arianismul.

În anul 380, împăratul Teodosie cel Mare și poporul l-au ales patriarh al Constantinopolului iar în anul următor i s-a încredințat prezidarea lucrărilor sinodului al II-lea ecumenic. Din cauza tulburărilor și intrigilor unor episcopi care-l acuzau că a umblat după scaunul patriarhal (pe care, în opinia lor, l-ar fi ocupat în mod necanonic) Sf. Grigorie, mâhnit, s-a retras din scaunul patriarhal și s-a dus în Capadocia, unde a trăit câte zile i-au mai fost rânduite, până ce a fost chemat la Domnul. Este serbat pe 25 și 30 ianuarie.

Sf. Ioan Gură de Aur (354-407) s-a născut în Antiohia. A primit o educație aleasă de la mama sa, Antusa, rămasă văduvă la 20 de ani. Tatăl Sfântului, Secundus, fusese un mare dregător militar. Ioan a învățat filosofia și retorica de la cel mai mare retor al timpului, Libaniu, care își dorea să-l lase în locul său.

După terminarea studiilor, a profesat avocatura dar pentru o perioadă foarte scurtă pentru că, nefiind potrivită spiritului său, a trebuit să o părăsească. S-a botezat și a început să se îndeletnicească cu studiul Sfintei Scripturi, mai întâi în casa părintească, apoi într-o mănăstire.

A fost hirotonit diacon și apoi preot în Antiohia, unde a păstorit 12 ani. În anul 397 a fost înălțat fără voia sa pe scaunul de patriarh al Constantinopolului, unde s-a remarcat printr-o viață pilduitoare dar mai ales prin aprige cuvântări prin care biciuia viciile celor de la curtea împărătească și chiar pe împărăteasa Eudoxia care era o femeie cu moravuri ușoare. Datorită acestui lucru, împărăteasa a pus la cale îndepărtarea sa din scaun de două ori. A doua oară, în anul 407, Sfântul Ioan a fost trimis în exil în Armenia dar pe drum, din cauza maltratărilor la care a fost supus, a murit. Rămășițele sale au fost aduse după 31 de ani, cu mare cinste, la Constantinopol. Este prăznuit pe 13 noiembrie și 30 ianuarie.

Înzestrați cu calități alese, instruiți la cele mai înalte școli ale timpului, favoriți la o glorie ușoară și urșiți parcă din leagăn la celebritate, cei trei sfinți au renunțat foarte ușor la toate acestea și au primit jugul lui Hristos cel plin de greutate și suferințe, dar având conștiința împăcată că și-au ales *calea cea bună*.

După concepția Sfinților Trei Ierarhi, omul este cea mai aleasă făptură. El este creat după chipul lui Dumnezeu și pentru mântuirea lui a venit în lume Însuși Unul-Născut, Fiul lui Dumnezeu, Domnul Iisus Hristos. Conștiinți de valoarea omului și de dragostea lui Dumnezeu pentru oameni, Sfinții Trei Ierarhi au pus în slujba omului tot ce au avut mai bun: știința, activitatea și viața lor.

Prin cuvântul, prin scrisul și pilda vieții lor, **Sf. Vasile cel Mare, Sf. Grigorie Teologul și Sf. Ioan Gură de Aur** sunt modele de slujire și dăruire pentru binele oamenilor. În acest context, să luăm aminte la Sf. Ioan Gură de Aur, care vedea în fiecare om pe *Hristos Cel Întrupat*.

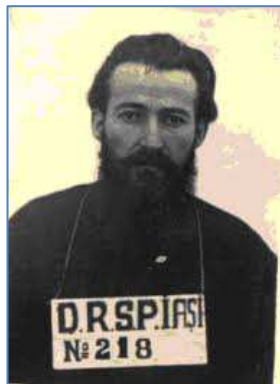
Pr. Prof. Cristian TABLAN

Viața și „temnițele” ei...

Grigore Caraza și Ierom. Filaret Gămălău

O figură legendară a temnițelor comuniste este **Grigore Caraza**. Fiu al ținuturilor nemțene, el a însumat 21 de ani de pușcărie și 2 ani de domiciliu forțat, ceea ce reprezintă, printre foștii deținuți politici, un... dramatic record. Prin frânturi de amintiri, dezvăluite cu lacrimi în ochi în fața a sute de oameni, Grigore Caraza transmite stările triste și dureroase prin care a trecut. Referindu-se la anii 1962-1964, pe care i-a petrecut în închisoarea

Aiudului, el mărturisește: „*Pentru toți cei care au refuzat reducerea aceasta (la... tăcere!), închisoarea a reprezentat cea mai crâncenă anticameră a iadului, locul unde mii de oameni aruncați trebuiau să fie uciși lent, în chinuri care depășeau cu mult metodele Inchiziției...*”

Așa au fost cei 21 de ani. Chinuți teribil, cei închiși erau ținuti flămânzi zile întregi. Mâncarea nu depășea meniul unui copil de 2 ani din zilele noastre. Frigul era atât de puternic, încât tineta și vasul cu apă înghețau în celulă. Ocările, bățile, torturile erau la ordinea zilei. Ce ar fi putut fi, în asemenea condiții de exterminare, „reeducarea” pe care o tot invocau comuniștii? Omul nou dorit de aceștia era o simplă piesă de șah pusă la dispoziția celui care joacă. Era un animal care putea fi dus, de furie, direct la abator pentru a fi sacrificat. Comuniștii urmăreau ca toți cei care ajunseseră *cineva* în viață, care aveau o personalitate distinctă, un punct de vedere personal, un sprijin de verticalitate în Dumnezeu, să fie redus la... zero.

Însuflețit de o neclintită credință în Dumnezeu, Grigore Caraza a traversat calea de la rai la iad. El a făcut parte din rândul celor foarte puțini care nu s-au lăsat îngenunchiați de operația „reeducării”. Nu numai că și-a reafirmat mereu crezul civil și spiritual dar a săvârșit și un gest nemaiauzit: a refuzat să iasă din închisoare în 1977, într-o perioadă când regimul pretindea că nu mai are deținuți politici pe... *conștiință*.

În mediul anost în care ne mișcăm astăzi, la început de secol XXI, nu ne rămâne decât să ne întoarcem cu pioșenie la figurile curajului dus până la sacrificiu, embleme ale unei epoci care... s-a încheiat și nu prea, odată cu răsturnarea dictatorului Ceaușescu, acum... 23 de ani.

În familia mea, pilduitor rămâne exemplul unchiul nostru care a trecut prin aceeași soartă... Părintele Ieromonah **Filaret Gămălău** a petrecut 15 ani în închisoare, din care 5 la... Aiud, alături de Grigore Caraza. Părintele Filaret s-a născut în comuna Crucea și a ajuns stareț la Mănăstirea Rarău. Un preot cu o profundă și autentică trăire duhovnicească și iubitor de Dumnezeu, Părintele Filaret Gămălău s-a stins din viață pe 26 octombrie 2011, la vârsta de 92 de ani. El va rămâne viu în inimile multor oameni, pentru că a știut să-și respecte atât semenii cât și propriul suflet... A răbdat în închisoare doar pentru că era preot ortodox și soldat neînfricat al lui Hristos, dintre aceia care nici pentru o clipă nu s-ar fi putut umili în fața unor atei...

Ceea ce i-a definit pe acești doi oameni, ca simpli muritori **ai acestei lumi** dar ca trăitori pentru veșnicie ai... **celeilalte**, a fost lupta continuă pentru a afla **care este scopul vieții pe pământ**, de ce ne naștem și, mai ales, pentru ce **trebuie** să trăim...

Ionela-Daniela APETREI, a XI-a B

Timp, încotro mergi!?!...

Mihai LICĂ, a XII-a C

17 ani, 11 luni și 4 zile... 6544 de zile... 157.056 de ore...

157.056 de ore în care am trăit toate emoțiile posibile pe care un om le poate trăi într-o viață. Am fost fericit, supărat, am plâns, am râs, mi-a fost teamă, am suferit, am iubit și m-am simțit iubit, m-am simțit trădat, m-am simțit obosit și multe altele care, trăite la momentul lor, m-au făcut să devin persoana care sunt acum. 6544 de zile în care am avut momente care m-au adus la capătul puterilor și momente în care credeam că sunt cel mai fericit om de pe pământ. Însă am avut grijă ca din fiecare experiență trăită să învăț câte puțin. 17 ani, 11 luni și 4 zile de când am intrat în această lume, fără să mă întrebe cineva dacă doresc acest lucru...

Oamenii... Cele mai ciudate ființe din Univers. Ei te ajută, te înțeleg și te sprijină, însă tot ei te calcă în picioare și nu ratează nicio ocazie să te rănească. Oricât de mult ai încerca să le dovedești că nu meriți să fii tratat așa, nu vei face altceva decât să-i ambiționezi și mai tare să își bată joc de tine și să te eticheteze. Te consolezi singur cu gândul că nu se merită să pui la sufler și că nu ești deranjat de lucrurile astea, însă nu faci altceva decât să te minți singur pentru că, într-un final, vei ceda...

Chinul începe încă de când ești copil, atunci când se presupune că îți dezvoltă personalitatea... Încă de la vârste fragede, societatea și persoanele din jurul tău te marginalizează, te fac să te închizi în tine și te obligă să îți fie teamă și rușine de a-ți exprima propriile gânduri cu voce tare. De mic copil "înveți" să îți ții gura, doar pentru că cel de lângă tine a râs de ideea care ți-a venit și pentru că ai avut "tupeul" de a o împărtăși celorlalți. De asemenea, mai "înveți" că e mai bine să rabzi de foame decât să vii cu pachetul pregătit de acasă, doar pentru că tu nu îți permiți să cheltui bani pe un sandwich luat de la magazin, dar care nu are același gust ca cel pregătit de mama... Toate aceste situații nu m-au ocolit, pentru că am făcut și încă fac parte din acest grup... "marginalizat". Mi-am dat seama de asta la fel de devreme cum am conștientizat faptul că alți copii sunt ținuti de mână de o persoană (străină mie), de gen masculin. Da, părinții mei sunt divorțați încă de când m-am născut și nu mă număr printre fericiții care au simțit iubirea paternă. În schimb, cred că Dumnezeu "s-a simțit dator", pentru că am fost iubit de Mama de o sută de ori mai mult față de cum s-a întâmplat cu alți copii. Ei îi datorez totul pe lumea asta și, dacă n-ar fi fost ea, nu aș mai fi fost persoana care sunt acum. Toți banii din lume nu pot înlocui sfaturile și sacrificiile pe care le-a făcut Mama pentru mine, doar ca să îmi fie **bine**. O iubesc și îi compătesc pe cei care nu au avut vreodată o astfel de persoană lângă ei...

Se împlinesc aproape 8 ani de zile de când mi-am întâlnit o parte din colegi. Da, sunt în acest liceu încă de pe vremea când de-abia învățasem să fac liniuțele și bastonașele bine și am făcut "mărețul salt" de la clasele primare la învățământul gimnazial de... liceu. Pe de o parte, am avut norocul să am

niște colegi care au înțeles situația prin care trec și care s-au comportat foarte frumos însă, pe de altă parte, au existat și situații în care am fost respins de unii dintre ei, intenționat sau nu... Unii dintre colegi n-au înțeles nici până în ziua de azi că o glumă deplasată te poate face să te simți foarte rău, chiar dacă tu decizi să nu arăți că ești deranjat de ea. Partea cea mai grea, după părerea mea, e că după 8 ani de zile pot spune că nici unul dintre colegii mei nu mă cunoaște cu adevărat și nu a avut ocazia să vadă ce fel de persoană sunt. Puține sunt persoanele care m-au văzut în largul meu, lipsit de inhibiții și lipsit de teama de a fi respins, marginalizat ori chiar... batjocorit.

Unul dintre puținii factori care au contat într-adevăr pentru mine și care au contribuit la dezvoltarea mea, au fost profesorii. Fără să lingușesc pe nimeni, am avut parte de niște profesori minunați care m-au înțeles întotdeauna, oricât de încăpățânat și dificil aș fi fost. Pe unii dintre ei i-am

cunoscut încă de pe vremea când banca era mai mare decât mine (doamna profesoară Blaga, doamna profesoară Copot, domnul profesor Luca, doamna profesoară Timofte...) iar pe alții i-am cunoscut abia mai târziu, în clasa a IX-a (domnișoara profesoară Vornicu, doamna profesoară Vîrlan, doamna profesoară Mîtea...). Fiecare dintre aceștia a contribuit la dezvoltarea mea într-o anumită măsură. Așadar, le mulțumesc că există și că mi-au oferit ocazia de a învăța câte ceva de la ei. Sunt mândru că mi-au fost profesori și, nici dacă aș putea, nu aș schimba nimic la ei...

În anii aceștia, am învățat că...

**Notele mari de la școală nu te ajută în viață* – Pe cât e de trist, pe atât e de adevărat. Dacă ai 10 pe linie și o hârtie numită "diplomă", nimeni nu îți garantează faptul că îți vei găsi un loc de muncă plătit bine... Important e să reții cât mai multe din lucrurile care îți plac și care crezi că te vor ajuta mai târziu.

**Prietenii adevărați se găsesc greu* – și se păstrează și mai greu. Nu te lăsa înșelat de aparențe! De-a lungul vieții, vei întâlni tot felul de persoane. Dacă ai un singur

prieten adevărat, consideră-te norocos! Prietenul adevărat e acea persoană care îți răspunde în miezul nopții, atunci când ai nevoie de ajutor și îl suni. E persoana care se împrumută doar ca să te ajute pe tine, atunci când ai nevoie de bani, și așa mai departe... Dacă ai o astfel de persoană prin preajma ta, păstrează-o! Eu am un astfel de prieten... Îl cunosc de la vârsta de 5 ani și, alături de el, am trăit o grămadă de momente frumoase. Îl cheamă Andrei... Andrei, fă cu mâna la cameră!... ☺

Gura lumii nu contează* – Lumea e rea și invidioasă. Puține sunt persoanele care se bucură pentru succesul tău. În schimb, sunt o grămadă care te invidiază și încearcă să îți pună bețe în roate, doar pentru că te descurci mai bine ca ei. Învăță să îi ignori, important e ca ție și celor dragi ție... să le fie bine. Dacă ai o idee bună și vrei să o pui în aplicare, nu te lăsa influențat de ceilalți. Dacă **Edison n-ar fi fost încăpățânat, acum aș fi scris acest articol la lumina lumânării (în cel mai fericit caz)... Așadar, încercați-vă norocul, nu aveți nimic de pierdut!.

**E bine de practicat un sport în mod regulat* – Obișnuiește-te să practici un sport încă de mic copil. Îți va ajuta corpul să se dezvolte iar tu vei fi mai sănătos. Mai mult decât atât, îți va intra în reflex iar pe

viitor îți va fi mult mai ușor să faci mișcare, să fii disciplinat...

**Valoarea banilor se învață* – Învăță valoarea banilor, cum se fac și cum se cheltuie. Dacă ai norocul ca părinții să îți facă toate mofturile și ai impresia că "*banii se fac cu ciocanul*", atunci când va trebui să fii pe picioarele tale și te vei izbi de un job cu un salariu mic, îți va fi greu să te adaptezi situației...

**Și nu în ultimul rând... fă ceea ce îți place!* – Descoperă din timp ceea ce îți place să faci și axează-te foarte mult pe acea activitate. Cine știe, poate vei avea o profesie în care vei pune în practică același lucru care te face fericit!...

...Spre ce meleaguri noi, grăbit, alergii?...

Marius POPESCU, a XII-a C

Cât de repede poate să treacă timpul!... Parcă *mai... ieri* am dat probele sportive pentru intrarea la Liceul cu Program Sportiv Piatra Neamț, unde îmi doream foarte mult să intru...

Mi-aduc cu drag aminte de prima zi, când a avut loc festivitatea de deschidere a anului școlar la sala de sport a liceului. Acolo se afla de asemenea și căminul de băieți și fete, locul în care aveam să-mi petrec următorii patru ani. Unde... urma să leg noi prietenii și să simt că acolo e *a doua mea casă*. E locul de care îmi voi aminti cu drag și de care îmi va fi foarte dor după terminarea liceului... Îmi va fi dor de șotiile pe care le-am făcut cu băieții, de weekend-urile în care am rămas fără bani și am simțit că murim de foame dar... din care, de fiecare dată, găseam câte o soluție să ieșim. De necazurile și supărările peste care am trecut cu toții, împreună, îmi va fi dor... Dar cel mai mult îmi va lipsi faptul că ne-am ajutat unii pe alții, ca într-o adevărată **familie**...

Fiind singur la părinți, nu am știut ce e *aia* să... *împarți* cu cineva lucrurile pe care, cândva, erai obișnuit să le folosești doar tu... Nu am știut cum e să mănânci în cămin, cu băieții, și să dai și altora din puținelul tău. Eram la început un tip egoist, obișnuit ca tot ce are să fie *doar al lui*. Pe când, în viața de cămin, nu trebuie să fii așa! Trebuie să înveți să fii bun, să îi ajuți pe ceilalți când au nevoie de tine și să uiți uneori chiar de propria persoană...

Eram obișnuit ca *acasă*. Cu un program lejer, în care să decid totul de unul singur... Dar când am ajuns *la cămin*, totul s-a schimbat. Trebuia să mă adaptez la orarul stabilit de pedagog. De la început, am avut un program foarte încărcat. Dimineața, la ora șapte, trebuia să ne trezim și să mâncăm câte ceva, pentru că la ora nouă aveam antrenament. După antrenament, veneam iar la cămin și la douăsprezece mergeam la masa de prânz. După masă, mergeam la cursurile de la școală iar după terminarea orelor, ne întorceam iar... *la cămin*. La șase era masa de seară iar la zece... stingerea. Acesta a fost de la început un program cu care nu eram obișnuit deloc. M-am adaptat mai greu dar, după un timp, nu mi s-a mai părut nimic greu. Ceea ce pot să spun acum e că... în cămin am văzut cum e *să nu ai bani* pentru că, atunci când îi aveam, îi cheltuiam aiurea. Am văzut cum e să stai în weekend-uri și *să mori de foame*... Practic, perioada asta mi-a deschis mintea și mi-a arătat ca viața nu e așa cum o crezusem eu..

În prima zi de școală aveam să îmi cunosc noii colegi, noii profesori și noua dirigintă. Colegii erau foarte prietenoși; unii erau abia veniți iar pe alții îi cunoșteam din clasa a VIII-a. Ușor, ușor... ne-am înțeles cu toții și am început să devenim... *o familie*. Am cunoscut profesori noi, foarte de treaba și înțelegători. Iar noua noastră dirigintă, doamna profesoară Sabina Savin, era o dirigintă *de nota zece*. Oricând îi cereai ajutorul, nu ezita să te sprijine. Și era foarte înțelegătoare cu noi, mai ales când greșeam...

Iar în momentele grele, ne era alături și ne ajuta cu sfaturi, ne învăța *ce și cum* să facem, ca să ne fie bine. Însă... avea să ne fie dirigită doar până în clasa a X-a... Dintr-a XI-a, dirigintele clasei avea să devină domnul Ioan Tănase, antrenorul nostru la fotbal. Și el a stat întotdeauna lângă noi, ne-a ajutat, ne-a dat sfaturi și, de fiecare dată când am avut probleme, ne-a încurajat...

Cel mai greu an pentru mine a fost 2011. N-am să-l uit niciodată... Pentru că... mi l-a luat pe Tata... Îl iubeam tare mult. El era cel care, de fiecare dată se afla lângă mine, mă sprijinea, mă ajuta să trec peste momentele mai grele pe care le întâmpinam la școală, la cămin, la fotbal... Tata ținea foarte mult la mine și dorea ca eu să ajung fotbalist. Ar fi dat orice pentru mine, numai să mă vadă fericit. Dar... a avut probleme de sănătate chiar de când am intrat eu la liceu. Și acum țin minte că, din cauza bolii, nu a putut fi lângă mine când am dat probele sportive pentru a fi admis la LPS. A fost nevoit să vină cu mine altcineva din familie...

Fiind o fire mai închisă, nu am dezvăluit nimănui problemele pe care le aveam și gândurile cu care mă confruntam zi de zi. Poate am greșit că nu am povestit nimănui despre acest lucru. Dar mie nu îmi place să amestec și pe alții în necazurile mele. Prefer să trec singur prin ele...

Colegii m-au înțeles că trec printr-o perioadă dificilă... La antrenamente și la meciuri mă încurajau când greșeam și erau lângă mine. La școală, profesorii au făcut același lucru: deși eu am fost taciturn, închis... toți au avut răbdare cu mine... Acum îmi dau seama că am greșit pentru că nu am vorbit cu nimeni despre problemele peste care treceam... Poate că era mai bine dacă simțeam că nu sunt singur... Din experiența asta dureroasă am învățat că trebuie să fiu mai sociabil și să comunic mai mult. Acum știu că, atunci când ai un necaz sau o problemă gravă, și ai pe cineva lângă tine căruia să i te destăinuie, să îi împărtășești ceea ce ai pe suflet, înseamnă foarte mult... A fost o perioadă grea în viața mea, dar am simțit că am lângă mine oameni minunați...

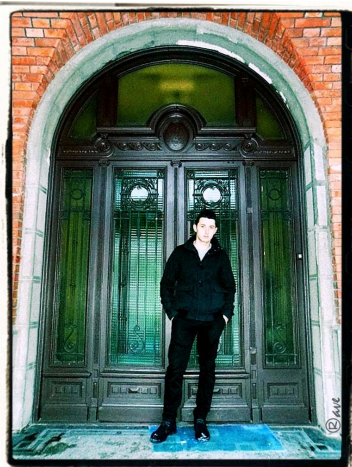
Timpul zboară și vremea noastră trece. Vine vara și, cu ea, vine și examenul de maturitate. Un examen ce... pentru unii... înseamnă foarte mult, căci el le decide și le deschide drumul în viață. Pentru mine, este cel mai important moment al formării mele ca om. El îmi va decide practic... viitorul. Și sunt conștient că trebuie să îmi concentrez toată capacitatea intelectuală, munca, perseverența și ambiția pentru a învăța și pentru a trece în etapa următoare *cu brio*...

Acum realizez că a mai trecut o etapă, grea dar frumoasă, din existența mea... La începutul liceului, părea un drum cam lung și credeam că el va dura... o eternitate. Însă acum, mi se pare că a trecut într-o clipă...

Patru ani!... Patru ani în care îți croiești *începutul de drum în viață*. Patru ani în care înveți să iubești, înveți ce este prietenia, înveți ce înseamnă sacrificiul. Am înțeles și ce este ambiția, voința, perseverența, calități ce ne sunt necesare ca să ajungem... *departe*. Patru ani, în care m-am maturizat, în care mi-am format personalitatea... Patru ani în care am dat piept cu viața reală și în care practic... ușor, ușor, dintr-un *copil* m-am transformat într-un *om mare*.

De acești patru ani o să-mi amintesc cu drag mereu. De colegii minunați pe care i-am avut alături, de profesorii care ne-au îndemnat continuu să învățăm – pentru că o facem pentru noi, nu pentru ei - de prostiile pe care le-am făcut la școală, de chiulurile în masă, de emoțiile de la teste și teze, îmi voi aminti, cu drag, mereu...

Au trecut ca un vis... anii care ne despart azi de... *Copilăria noastră*...

Este LPS o alternativă pentru tinerii absolvenți?

Îmi amintesc cât de multe promisiuni am făcut părinților pentru a mă lăsa să urmez cursurile Liceului cu Program Sportiv...

Dascălii care îmi îndrumaseră pașii în școala generală spuneau că la Liceul Sportiv "nu se face carte", că "profesorii sunt superficiali", că "e păcat de mine și de cunoștințele acumulate până atunci"...

Media foarte bună obținută la examenul de capacitate îmi oferea libertatea să aleg orice liceu. Toți mă sfătuiau să aleg *Colegiul Național Calistrat Hogaș*, pentru că îmi plăcea foarte mult limba engleză și, spuneau ei, *doar acolo* voi putea studia "la un nivel ridicat".

Eu însă, după cum îmi place de multe ori să o spun, sunt un sportiv prin excelență, și de aceea am ales Liceul cu Program Sportiv.

La început, am așteptat cu emoție primele ore de curs și întâlnirea cu noii profesori. Am descoperit apoi, încetul cu încetul, că dascălii de aici sunt niște oameni deosebiți și că își fac meseria cu dragoste și cu devotament. Dacă vrei cu adevărat să studiezi, ei îți călăuzesc pașii și îți deschid noi perspective asupra vieții.

Încă din clasa a IX-a, le-am demonstrat părinților că și aici îmi pot aprofunda cunoștințele de limba engleză: am obținut premiul I (în fața liceelor cu tradiție!) la concursul de artă teatrală *Drama Day*, interpretând un rol într-o piesă în limba engleză. Le-am demonstrat că pasiunea mea pentru lectură nu moare, ba chiar devine incendiară când este atent îndrumată, că și aici pot studia geografia (o mai veche pasiune de-a mea) la *cote înalte* și chiar i-am făcut să se minuneze când s-au uitat pe planșele mele de desen... După ce au observat că lecțiile de psihologie și de antreprenoriat m-au maturizat și m-au făcut să decid spre ce domeniu de studiu universitar să mă îndrept în continuare (în afară de sport!), au recunoscut că am făcut *alegerea bună*. Atunci au înțeles părinții mei că dascălii își venerază profesia și că, dacă au *pământ bun* peste care să arunce semințele cunoașterii, rezultatele nu întârzie să apară.

În toate profesiile trebuie să studiezi câte 4-6 ani pentru a te specializa. Iar un sportiv de performanță are și el nevoie de 10-15 ani pentru a ajunge la rezultate notabile. Începe pregătirea de mic: se alimentează sănătos, renunță deseori la alte activități, are multe ore de antrenament și își cultivă fizicul și psihicul pentru a face față competițiilor și provocărilor de orice fel. Copiii care fac sport sunt mult mai disciplinați, mai sănătoși și mai puțin expuși tentațiilor și viciilor acestui secol. Învăță de mici că tutunul, alcoolul și stupefiantele sunt dușmanii de temut ai performanței. Sportivii sunt mai deschiși, mai comunicativi și mai puțin complexați...

Dacă astăzi ar fi să aleg din nou, aș alege, cu mâna pe inimă, tot Liceul Sportiv. Pentru că... *aici* mi-au crescut aripile care mă vor ajuta să-mi materializez visele, să-mi ating țelurile, să devin un OM împlinit...

Edmond TIMOFTE – absolvent 2012,
student la ASE București,
Facultatea de Administrarea Afacerilor

Cernută de timp

Știu că nu am mai vorbit de ceva vreme, și poate asta te-a făcut să crezi că am uitat de prietenia noastră... Da... Timpul trece. Asta o știm toți și, mai ales, o simțim... Toți suntem schimbați de el, unii chiar alterați, dar realizez acum că ceea ce se cerne extrem de repede și de ușor, este **prietenia**...

Mi-am amintit de prietenia noastră lungă de... „ceva vreme”, nu?

Mi se întâmplă uneori să mă trezesc *buimacă* și să mă întreb “eu am șaptesprezece ani?” Și mă gândesc apoi că *timpul meu* s-a oprit undeva... pe la paisprezece... Îți aduci aminte clipa în care tu ai fost lângă mine când mi-am luat *buletinul*? Aveam paisprezece ani și două luni. Și era în ianuarie ...

Da, am șaptesprezece ani! Un lucru care mă calcă pe nervi... Și nu-mi amintesc nici măcar cum ne-am cunoscut... Dar poate că asta nu mai înseamnă nimic, acum, când *avem* atâtea amintiri împreună...

...Poezia pe care mi-ai scris-o, când am împlinit paisprezece ani... e oare o poezie de dragoste sau *de uitare*: <Aripile moarte, adânc îngropate,/ a căror fantasmă se mai ghicește în noapte,/ te strigă, departe: "*Vino-napoi!*"...// Sunt lacrimi uscate, nerostitele șoapte/ ce te cheamă *la mine*, / te cheamă *la noi*...// Nu-mi trebuie vorbe, nici fapte.../ Vreau doar ziua de mâine, / și ziua de ieri... *înapoi!*...// Pe tine te chem, / să-mi redai înțelesul/ lui... "*noi doi*">...

Diana DARIE, a XI-a B

Ce este viața ?

Viața este în mare măsură un mister rămas încă nedescifrat de către oameni. Avem o mulțime de întrebări fără răspuns, experimentăm lucruri pe care nu le putem explica și în jurul nostru se întâmplă fenomene pe care nu le înțelegem.

Viața este o intersecție permanentă în care trebuie să te orientezi, este o luptă în care trebuie să schimbi multe lucruri, iar o luptă este întotdeauna grea și dureroasă... Dar cum altfel putem justifica *pretenția* de **a trăi**?

Vine întotdeauna un moment în care nu mai putem da vina pe familie, pe țara în care ne-am născut, pe cultură, religie... Vine întotdeauna un moment în care o putem lua de la început, în care avem șansa să demonstrăm cine suntem, în care este... *rândul nostru*.

Un astfel de moment marchează o luptă grea, o luptă cu noi înșine, cu propriile dorințe, tendințe, dar și cu propriile limite sau... limitări. Și, dacă suntem în stare să o purtăm, această luptă va dura toată viața... O viață în care, dacă suntem cinstiți, trebuie să acceptăm faptul că nu ne este *de ajuns* să fim noi înșine fericiți, ci trebuie să-l facem fericit și pe acela care ne vrea binele...

Mai lungă sau mai scurtă, e totuși destulă... o viață. Cine nu învinge *acum* și *aici*, nu ar învinge nici dacă ar trăi *cât trei*... Așa că... trăiți fiecare clipă de parcă ar fi ultima și nu așteptați ca *altcineva* să vă pregătească, să vă asigure... *un viitor*.

(Însemnări, martie 2011)

Alexandra TURCU, a X-a B

Coalescența mit – literatură (I)

(fragmente)

Motto: Un popor - prin folclor și prin istoria lui - creează mituri. O literatură - mai ales prin epica ei - creează personaje-mituri." (Mircea Eliade)

Lumea profană trăiește sub opresiva „teroare a istoriei”, sub halucinantă vrajă a ignoranței ce poate fi diagnosticată drept „boală a umanității moderne”, de care sunt conștienți puțini *aleși*: un homeroid al religiilor ca Mircea Eliade, de exemplu, sau poeții, acei „cântăreți bolnavi”, dacă subscriem fericitei formule metaforice, specifice viziunii blagiene. Fără a vedea în autorul „Noptii de Sânziene” un adept al teoriei lui Nietzsche – a „morții lui Dumnezeu”, se cuvine să-l situăm pe Mircea Eliade alături de Hölderlin, ambii semnalând pericolul desacralizării și alegând ca unică șansă de a reveni în timpul sacru, în Marele Timp al începuturilor, **arta**. [...]

Vorbind de pretinsa absență a misterului din cotidianul modern, Eliade a atras atenția că acesta nu se relevă conform orizontului de așteptare al individului. Este importantă viziunea eseistului Eliade, care remarcă schimbarea survenită o dată cu creștinismul: „Acum, Hristos fiind și om, minunile se fac sub chipul oamenilor, în fiecare zi. Înainte de Hristos, minunea mai putea fi taumaturgă, excepțională, dramatică. De-atunci ea este umană - adică irecognoscibilă.” Irecognoscibilul este forma perfectă de revelație divină. Așadar, Dumnezeu nu se lasă cunoscut doar pe calea gravă și plină de obstacole a experienței mistice, ci și pe calea irecognoscibilului. [...]

Eliade a fost preocupat, dacă nu chiar obsedat de limbajul secret al lumii, de simboluri și mituri, percepute drept corespondențe esențiale ale unui limbaj original. Simbolul și mitul sunt asemenea unor punți spirituale, dincolo de care lumea ni se revelează nu în dimensiunea obiectivă, ci într-o perspectivă „reală”, autentică. Gestul redescoperirii sacralului și al simbolului impune în concepția lui Mircea Eliade existența unei lumi intermediare, topos al imaginației creatoare sau simbolice. Pentru a se manifesta, memoria originilor cere imaginației să intervină.

În lucrările beletristice, mitul funcționează ca un adevărat catalizator pentru Eliade. Omul modern poate recupera prin mit ceea ce falsele mituri, precum tehnica în scop distructiv, războiul, ideologiile nefaste au anulat. Eugen Simion clasează narațiunea lui Mircea Eliade în două tipuri: existențialistă (duce spre o metafizică ascunsă, legată de noțiunea de destin) și mitică, fantastică, cu un sistem complicat de simboluri, cerând conform lui Gilbert Durant o „lectură mito-critică” sau o „lectură inițiatică”, având drept scop descoperirea miturilor. În exil, Mircea Eliade s-a consacrat integral narațiunii mitice, „*beletristica eliadiană a devenit un receptacol de mituri și simboluri*”, presupunând că această opțiune a refaceri drumurilor spre începuturi, spre primordial i-a edulcorat sentimental de exilat.

Imaginarul românesc eliadesc este lăcașul miturilor esențiale: căutarea Graalului, mântuirea, nunta în cer, Orfeu și Euridice, Ianus cel cu două fețe, iubirea împlinită doar sub bagheta regizorală thanatică, cerurile se deschid o dată cu poarta solstițiului, labirintul, toate intermediind ieșirea din timpul profan, eliberarea de „teroarea istoriei”. „Ieșirea din timp” funcționează la nivel textual ca o „monadă magică” declanșatoare de sensuri ontologice, este asemenea unei aure de semnificații fie că ne referim la nuvelele: *La Țigănci*, *Secretul doctorului Honigberger*, *Noapți la Serampore*, *Pe strada Mântuleasa* sau la „romanul-roman” *Noaptea de Sânziene*.

În pofida faptului evident că universul mitului a dispărut, literatura, „fiică a mitologiei”, prelungeste utopia mitului. Simbolul și mitul au valoarea unor arhetipuri care organizează creația literară după o „logică absconsă” și dezvăluie temele și motivele operei, sintetizând patru structuri polimorfe (Tracia dionisiacă - arhetipul spiritual al eroului eliadian, Grecia orfică - tema inițierii prin experiență, Roma imperială și creștinismul - motivele decadenței și „teroarea istoriei”), respectiv patru niveluri de codificare discursivă a semnificației (**mitic, magic, rațional și mistic**). [...]

Romanul-roman „*Noaptea de Sânziene*”, ca formă deplină a narațiunii, suplinește în lumea modernă miturile, are valoarea unei povestiri exemplare, situând eroul-mitic, Ștefan Viziru, respectiv lectorul virtual într-o lume articulată și semnificativă în care totul e simbol. Așa cum pentru omul primitiv nimic în lume nu e întâmplător, pentru scriitorul Eliade, totul în text semnifică. Literatura nu e orientată spre cultul artificului. Asemenea simbolurilor arhaice și cele recreate de autorul-receptor prin discursul în forma retoricii ideale, a narațiunii directe, sunt camuflate în informul cotidian și de aparență banală din cuvintele comune ale unui limbaj uzual. Din nevoia creativității omului se nasc universurile diegetice, ficționalul cu structură și cu legități proprii care-i conferă autonomie. Aceste lumi ale utopiei spiritului uman nu iau drept model realitatea în sensul mimesis-ului aristotelic, de vreme ce lumea configurată răspunde viziunii artistice persuasive atribuite. Autorului care dezvăluie transcendentala cronotopie textuală, fixată în cadrele unei retorici cu valoare soteriologică, urmărește „construcția” sau regenerarea Timpului. (*va urma*)

Prof. Irina ZAMFIR, Liceul Tehnologic Economic Administrativ

Progresăm dar uităm să fim... fericiți

Încetul cu încetul, ajungem la maturitate și intrăm într-o lume a seriozității și a responsabilității, dând uitării trecutul și tot ce a însemnat "copilărie"...

Vorbesc din punctul de vedere al unui copil de 16 ani, care nu dorește să treacă de perioada aceasta atât de ușor precum au făcut-o alții. Da, evident!... sunt cazuri și cazuri: copii care muncesc de mici și nu au parte de o copilărie ca a noastră (a acelora care au jucat „prinsa” , „ascunsă” , „9 pietre”) dar și copii mult prea răsfățați... care nu ajung niciodată să aibă cu adevărat... "responsabilități".

Nu îmi este greu să rememorez anii mei de copilărie, când ne strângeam toți ziua sau seara, fete sau băieți, și jucam orice ne trecea prin cap... Îmi aduc aminte cum căutam cretă pentru a desena „traseul” de șotron, cum strângeam pietre, cum care mai de care ne întreceam pentru a aduce cele mai bune materiale de joc.

Aveam în sânge, de cum se lăsa seara, să jucam „ascunsă” ... Era un fel de regulă a „clanului” [-☺=☺=☺-] din care făceam parte. Ne ascundeam cum apucam, câte doi, câte trei și mijam, până ce unul câte unul se auzea strigat de părinți pentru a intra în casă căci era "foarte târziu". Ne rugam de părinți să ne mai lase "10 minute" să ne mai jucăm, iar aceștia ne acceptau rugămintile transformate aproape în cereri de îndurare... Își aduceau cu siguranță aminte că au fost și ei ca noi, cândva...!

Sunt copilul anilor '90, când nu erau mall-uri, când mergeam la cinema cu părinții, când mâncam înghețată la dozator, când ne plimbam prin parcuri și găseam bucurie în fiecare moment și în fiecare lucru frumos pe care îl vedeam... Acum, copiii sunt invadați de „o mare de biți”. Ei nu vor avea o copilărie cum am avut-o noi și cei de până acum, nu vor juca niciodată „elastic” ori „flori, fete, filme sau băieți”; nu vor ști niciodată cum e să te urci într-un copac după un zmeu și să cazi pentru că ai încercat să-l dai jos, să îți julești genunchii alergând după o pisică și să fii totuși fericit că ai prins-o.

Generațiile care vin din urmă au de pierdut foarte mult(e), dar nu este vina lor... Valorile și simbolurile vechi ale copilăriei trebuie insuflate de către părinți... Dacă ei le vor cumpăra copiilor lor jucării interactive și moderne, cei mici nu vor adevăratul rost al Copilăriei: să se construiască pe ei înșiși ca talentele și abilitățile și să învețe prin... descoperire, nu prin oferire "de-a gata"...

Cu nostalgie, îmi amintesc serile în care mă întorceam, de afară... în casă, schiopătând iar părinții mă certau că am fost neatentă. Îmi amintesc cu drag chiar și de momentele în care eram pedepsită [☼🎵]. Nu am avut internet de mică, și probabil de asta stăteam cu orele pe afară... Calculatorul a început să fie un hobby de-al meu mai târziu, după ce am descoperit „socializarea cibernetică”.

Când mă gândesc la viitor, la copilăria generațiilor viitoare, mă simt deja responsabilă... Ideal ar fi să fie și copiii "de mâine" cum sunt eu... împlinită, pentru că am avut parte de o asemenea copilărie: cu „șotron” și „de-a v-ați ascunselea”, cu zmeie și cățărări prin copaci...

Da, cu toate... progresăm dar nu mai știm să fim, cu adevărat, fericiți!...

cunoaște niciodată oameni, să-și dezvolte

Alexandra TURCU, a X-a B

De ce?...

Ionela VIERU, a IX-a B

Mulți dintre noi sunt orfani sau abandonati de părinți. Nu știm cum e iubirea *părinților noștri*, ci doar o iubire mai mare decât a lor – iubirea pe care am găsit-o aici, în locul unde am crescut: *în centrul de plasament...*

Anii 2007 și 2008 au fost pentru mine doi ani grei, pentru că atunci mi-am cunoscut familia: pe cei care m-au adus pe lume, și pe frații și surorile mele...

Părinții s-au despărțit, iar victimele am fost noi, copiii. Am ajuns așadar într-un... centru de plasament. Deși avem unde dormi și învăța, suntem departe de *ai noștri*, de dragostea lor, de casa natală... iar lucrurile astea ne-au marcat și ne vor

marca în continuare viața, inima și copilăria...

Ajunși în *centru*, educatorii au fost cei care ne-au înconjurat cu dragoste și înțelegere și ne-au oferit o parte din înțelepciunea lor, spunându-ne că *noi înșine trebuie să ne construim viitorul*.

Educatorii noștri ne sunt părinții adoptivi pentru că, fără ei, nu am fi ajuns până aici și nu ne-am fi găsit puterea de a ne confrunta cu viitorul. Azi, mă simt înconjurată numai de oameni cu inima mare,

înzestrați cu înțelepciune, dragoste și putere pentru a înfrunta toate relele din lume. De-aș putea eu să le mulțumesc din tot sufletul pentru că ne-au fost mereu alături!...

Știu acum că nu este o rușine să stai la *casa de copii*. Aici sunt condiții deosebite și, uneori, pentru unii e mai bine...

Pentru copiii *din familie*, este greu să înțeleagă experiența de viață prin care trecem noi, cei instituționalizați. Ei nu vor putea să cunoască și să înțeleagă durerea, tristețea, amărăciunea, descumpănirea și golul care există zi de zi, noapte de noapte în sufletele noastre... Și nici nu le dorim asta...

Dar oare... De câtă *forță* este nevoie pentru a rezista? De câtă *răbdare* este nevoie, pentru a ajunge până la capăt? De câte *renunțări*, *amânări*, *speranțe* este nevoie, pentru a pași mai departe? De câte frământări și amăgiri avem parte zi de zi și totuși... ne continuăm, demni, drumul prin viață...

Cine ne poate răspunde la aceste întrebări? Pe cine să condamnăm? Cine ar trebui să... știe?

Imoral în societate...

Diana DARIE, a XI-a B

Conform definiției DEX, *imoral* reprezintă "ceea ce este contrar moralei, care calcă principiile ei, care nu respectă niciun criteriu moral". Așadar, a fi imoral se opune cu stringență moralei sau legii firii sădite în fiecare dintre noi încă de la începuturile Creației.

Filosoful german Immanuel Kant afirma cândva: "*mă copleșesc în lumea aceasta cerul înstelat de deasupra mea și ideea morală din mine*", înfrângându-și astfel voința proprie în fața ideii de morală. Există deci... sădit în om acest principiu de *bine* și *rău* și de *liber arbitru* care-l situează pe om pe treapta de ființă rațională și, prin raționalitatea ei, liberă. Astfel, omul se află între doi versanți - al libertății și al responsabilității - *libertatea* fiind întotdeauna privită ca esență în *lumea alegerii* cu... sentimentul *responsabilității*.

Cât trăim, în sufletul și mintea noastră viază o țesătură fină ce stă într-un echilibru precar între *bine* și *rău*, și care se răsfrânge înafara noastră prin fapte, gesturi, lumina din priviri, cuvinte...

Individul, instruit sau neinstruit, în frământarea lui ontologică, este acaparat uneori de forțe malefice care-i întunecă rațiunea și intră în conflict, mai întâi cu sine însuși apoi cu ceilalți. Când *sinele* este depășit sau învins în această ciocnire de forțe, omul nu mai este liber în lumina responsabilității, ci devine captivul unor forțe întunecate.

În societatea românească de azi, părem a fi pe cale să trăim un astfel de cataclism moral. Asistăm la o răsturnare a valorilor, oamenii nemaivăzând esența lucrurilor ci doar contururile acestora...

Societatea noastră e o societate astigmatică (deformată) în care se promovează doar nonvalorile.

În România de azi, a devenit aproape *imoral* să fii onest (cuvântul însuși și-a pierdut din valoare!). Câți mai promit și se țin de promisiune? Mass-media oferă modele de viață din ce în ce mai departe de vechile tipare, dacă nu

chiar... *imorale*: vedete care se despart și își trăiesc viața nu în libertate ci în libertinaj... ori "la modul cum o înțeleg" ele - în desfrânare și concubinaj, oameni care - nu foarte instruiți și fără merite anume - ajung peste noapte arhetipuri, acte de hoție evidente... rămase nepedepsite, delict grave trecute cu vederea... și exemplele, din păcate, pot continua...

Educația sexuală în școală

• PRO •

Educația sexuală este predată în unele școli din România, însă nu în lecții complexe, susținute de specialiști în psihologia copilului și adolescentului, biologie, igienă sau planning familial. Această disciplină opțională este predată în general de către diriginte sau de către psihologul școlii care, pe lângă specializarea principală, trebuie să se mai ocupe și cu lucruri care nu au legătură directă cu profesia sa.

Acasă, de cele mai multe ori, copiilor sau mai bine spus adolescenților, nu le este prezentat nici un fel de material legat de viața sexuală, de protecție, de prevenirea unei sarcini nedorite, ori de bolile cu transmitere sexuală. Poate tocmai din această cauză s-a înregistrat în ultimii ani o creștere semnificativă a numărului de nașteri precoce (la o vârstă foarte tânără a părinților și, în special, a mamelor) și foarte multe cazuri de avorturi.

Elevii, copii ajunși la vârsta pubertății, sunt curioși și deschiși la noi provocări. Ei se informează cu ajutorul internetului, al televizorului, al unui ghid, etc. Însă, atunci când îți vorbește o persoană, în mod direct, explicându-ți avantajele și dezavantajele în ceea ce privește începerea vieții sexuale, te simți mai liber în a-ți exprima propriul punct de vedere și ai curajul să formulezi chiar și întrebări.

Integrarea *educației sexuale* în programele școlare nu înseamnă doar introducerea în orarul elevilor a unei discipline opționale care să se cheme *educație sexuală*. Dacă elevii nu dezvoltă anumite abilități de a lua singuri o decizie în ceea ce-i privește, de a comunica fără să acuze, fără să ia pe cineva de guler, de a înțelege, de a respecta și de a tolera diversitatea, atunci nu se poate vorbi despre o educație temeinică pe tema mai înainte menționată. Chiar dacă nu va pune în practică tot ceea ce învață, adolescentul trebuie să aibă totuși cunoștințe legate de: igiena corectă a organelor sexuale, modificările corporale, psihice și comportamentale ale adolescentului la pubertate, violența în sexualitate, abuzul sexual, atitudini față de debutul vieții sexuale, mituri legate de sexualitate, comportamente deviante, riscurile unor boli cu transmitere sexuală, concepția și sarcina, riscurile sarcinii la pubertate și adolescență, disfuncții sexuale la femeie și la bărbat, metode de contracepție, identitate și orientare sexuală, etc.

Consider că în fiecare școală ar trebui introdusă această disciplină opțională numită "educație sexuală", chiar înainte ca adolescentul să se confrunte cu primele experiențe de acest gen, respectiv înaintea vârstei de 14-15 ani.

Diana DARIE, a XI-a B

Încă din cele mai vechi timpuri, omul a fost obișnuit să se ferească de *semenii lui mai mici*, adică de copii, atunci când a venit vorba de *educația sexuală*. Adulții au crezut dintotdeauna că informațiile referitoare la corpurile lor puteau influența în mod negativ psihicul și comportamentul copiilor și adolescenților, mai exact al celor nepregătiți încă să *dea piept cu viața* în mod responsabil.

După părerea mea, *educația sexuală* **nu** ar trebui să se predea în școală deoarece, fiind de ordin intim, acest lucru trebuie să fie făcut cu mult tact și diplomație de ambii părinți ai unui copil. Dacă informarea în mediul educațional ar exista, școala ar ajuta în mod direct la apariția conflictelor dintre părinți și copii, cei din urmă ajungând să-și judece propriii părinți pentru simplul fapt că...

nu i-au informat la timp. Sunt și unii adulți care preferă să nu vorbească despre *lucrurile astea*, dar este indicat ca această educație să existe în interiorul familiei. S-a și demonstrat științific că un copil din zilele noastre, informat de către familie, va fi mai puțin curios decât un copil informat de prieteni sau de școală. Familia reprezintă puntea stabilă de legătură dintre copil și societate, cea care îl sprijină necondiționat și care îi acaparează toată atenția, atunci când vine vorba de lucruri făcute cu responsabilitate.

Educația sexuală este de fapt un *opțional* care poate fi inclus în programa școlară cu scopul de a-i învăța pe tineri cum să procedeze dacă vor să își înceapă sau nu viața sexuală și ce măsuri de precauție ar trebui să ia, pentru a nu se confrunta ulterior cu diverse probleme de ordin medical sau comportamental (psihologic). Dacă ar exista, ca disciplină de învățământ în programa școlară, *educația sexuală* ar reprezenta o *formă directă și tacită de acceptare* a fenomenului... începerii precoce a acestuia. Dacă vorbim din punct de vedere religios, raportându-ne la un număr mare de tineri care tind să creadă în conduita și morala creștină, vom observa că mulți dintre adolescenți se vor simți vinovați știind că păcătuiesc dacă vorbesc, ascultă, sau privesc diverse lucruri legate de această latură instinctuală a omului.

Cum... educația morală și creștină debutează acasă, în familie, este necesar ca și aceea de ordin intim să se realizeze tot în acest mediu, oarecum securizat față de ceea ce oferă societatea (școala, anturajul...). De aceea, așa cum am spus și mai sus, este de datoria părinților să își informeze propriii copii și să îi pregătească serios și responsabil pentru viață, atunci când cred ei de cuviință sau când lucrurile... tind să se precipite pentru adolescentul în cauză...

Școala contribuie la educația copilului doar 30%, restul de 70 de procente fiind reprezentate de contribuția părinților/familiei și de experiența proprie a tânărului, dobândită voluntar și prin efort nemijlocit. Modelul parental este foarte important pentru tineri. El reprezintă ghidul copilului pentru viață, îl ajută să se orienteze spre diverse lucruri, să facă distincția dintre *bine* și *rău* și să fie apropiat de originile, de rădăcinile sale.

Cu toții știm că sunt momente în care adolescenții vin la școală doar pentru că *li se cere*, și... de multe ori ei sunt prezenți doar fizic în clasă iar... gândurile le zboară aiurea... Cum ar mai putea fi ei educați în chestiunile *delicate*, dacă mintea - uneori obosită de atâtea noțiuni pragmatice - nu se mai poate concentra în totalitate? Cu atât mai mult cu cât o astfel de latură... spinoasă a educației... nu se poate face doar cu mintea ci și cu sufletul, cu inima, cu toate fibrele ființei...

Școala reprezintă într-adevăr o „*a doua casă*”, unde tinerii vin să afle lucruri noi și interesante. Dar... ce rost ar avea includerea *educației sexuale* în programa de învățământ, dacă... *practicarea precoce* aduce atât de multe dezavantaje în viețile noastre!?

Daniel TODOSIA, a XI-a B

Adolescenți și părinți

În zilele noastre, lipsa de comunicare cu *aproapele* are grave urmări. Tânărul, dorește ca părintele său să aibă mai multă încredere în el și să-i acorde ceva mai multă libertate, astfel încât să se poată distra nestingherit cu prietenii lui și să se simtă "free".

Adevărul este că, pentru un adolescent este foarte important ce îi spune mama ori tata; o singură remarcă răutăcioasă la adresa prietenilor sau a lui, din partea unuia dintre părinți îl va face să se simtă imediat lezat și să-și piardă încrederea în părinții săi ori chiar încrederea în sine, ceea ce va duce inevitabil la un conflict între el și ai săi.

La vârsta adolescenței, când copilul *tinde* să devină brusc *adult*, când schimbările fizice îl marchează într-un mod... diferit de tot ceea ce i s-a întâmplat până atunci, el încearcă să se descopere, încearcă să își formeze o personalitate... Și... încearcă de asemenea să se integreze în diferite grupuri, colectivități sau anturaje, chiar dacă aceste grupuri, colectivități sau anturaje nu sunt întotdeauna pe placul părinților lui...

În adolescență, de cele mai multe ori părinții ocupă locul al doilea sau un alt loc în sufletul și în mintea tânărului, mai ales când vine vorba de prietenii sau de sfaturi legate de viață, deoarece opiniile celor maturi li se par copiilor

învechite și fără vreun rost în secolul în care *trăim*. Unii părinți, influențați de lucruri de genul... *știrile de la orele 17.00*, devin în mod nejustificat anxioși și, din această cauză, continuu încearcă să îi aducă pe copiii lor "*pe calea cea dreaptă*"...

Pentru a înțelege mai bine comportamentul adolescentin, părintele trebuie să aibă suficientă încredere în propriul copil, trebuie să discute cu el (cu calm și răbdare) diverse probleme legate de viața acestuia și trebuie să îi acorde poate... ceva mai multă atenție... Iar tânărul trebuie să-i asculte pe părinți, într-

un mod rațional și calm, și să înțeleagă că și aceștia, chiar dacă ne tot spun că "*pe vremea lor*" era mai bine, au totuși dreptate în ceea ce fac și ceea ce zic...

Cheia rezolvării tuturor problemelor care apar în viața adolescentului este **comunicarea**. Aceasta ajută la înțelegerea reciprocă, iar adolescenții trebuie să conștientizeze că părinții nu le doresc răul și că ei încearcă în fond să îi ajute să meargă pe drumul corect, mai ales atunci când observă că *cei mici* se abat... Și mai trebuie să înțeleagă tinerii că *ai lor* vor fi alături de ei pentru totdeauna, că îi vor iubi necondiționat și că îi vor considera *copii*... chiar și atunci când vor ajunge, și ei la rândul lor, adulți...

Daniel TODOSIA, a XI-a B

Eu, adolescentul...

Adolescența este o etapă specială în viața fiecărui om, este perioada în care fiecare trăiește la maxima intensitate atât bucuriile cât și tristețile, iubește și este iubit, influențează și este influențat, modelează și poate fi modelat...

Aproape toți adolescenții se luptă cu un sentiment chinuitor de inferioritate și de îndoială de sine. Un exemplu des întâlnit în zilele noastre este acela al *renunțării*... și de cele mai multe ori acest gest adolescentin se întâmplă din cauza „prietenilor” ori a „anturajului”. Sentimentul renunțării apare adesea din complexul de inferioritate sau din cauza lipsei de bani. În general, se crede că cei bogați sunt mai fericiți, mai apreciați, mai importanți iar cei care nu au ajuns să se simtă și să se creadă... inferiori. Însă... în realitate banii *chiar nu aduc fericirea interioară* și, dacă am fi raționali și realiști, ar trebui să fim conștienți că Dumnezeu ne cunoaște nevoile și necazurile și, într-un fel sau altul, se îngrijeste întotdeauna de noi...

Pentru mine, adolescența este o perioadă minunată, în care „totul” pare posibil și realizabil. Și... totuși sunt conștientă că nu sunt atât de matură încât să iau decizii corecte... Cred că trebuie întotdeauna să apelăm mai întâi la părinți, pentru sfatul și sprijinul lor, și apoi să ascultăm și opinia prietenilor. Și acest lucru ar trebui să-l facem chiar dacă uneori ne presează teama de a nu fi înțeleși...

Eu, ca adolescent, am învățat să

visez la realizările viitoare (la ce facultate mi-ar plăcea să intru, ce profesie aș vrea să am...), să-mi asum responsabilitatea de a învăța, de a cunoaște, de a ști cum să-mi caut propriul drum, să realizez că viața nu e chiar... „flower power revolution”... Am început și să conștientizez faptul că nu toată lumea îmi vrea binele, ori că există și persoane care se dau drept ... rănite dar în fond urmăresc doar să profite... Pentru mine, integrarea într-un grup nu înseamnă să mă rup de familie, așa cum am văzut la alți adolescenți care au început să se îndepărteze de părinți deși sunt încă... dependenți (cel puțin... material dacă nu și... emoțional) de aceștia. Eu cred că e necesar să fim aproape de familie, ca și de grupul nostru, și să învățăm să-i respectăm pe toți, întotdeauna...

Foarte mulți adolescenți cad ușor în capcana drogurilor din cauza curiozității, anturajului, stresului sau a... *prietenilor*. Din acest motiv, ajung să se certe cu familia, să nu mai meargă la școală, să lipsească nopțile de acasă și chiar să... vândă lucruri de valoare, pentru a face rost de bani... Acestea sunt atitudini de care ne putem feri doar cu un sprijin moral consistent din partea celor care ne iubesc și, mai ales, din partea familiei...

Adolescența este etapa din viața noastră în care trebuie să luăm anumite decizii ce pot avea consecințe pentru tot restul vieții. Așadar, este bine să nu mai fim atât de capricioși, nesiguri, certăreți, impulsivi, impresionabili și rebeli... Toate acestea pot avea, și ele, propriile urmări...

Ioana COBUZ, a XI-a B

Viitorul este în mâinile noastre

"Viitorului îi sunt necesari oamenii de viitor..."

Sunt de părere că **noi** ne creăm viitorul și toate lucrurile care o să se întâmple *cândva* vor avea o strânsă legătură cu lucrurile pe care noi le-am întreprins în trecut sau pe care le împlinim chiar acum, în prezent...

Întotdeauna trebuie să fim pregătiți pentru orice schimbare care poate apărea, deoarece în trecut, cu siguranță, au existat fapte menite să influențeze viitorul (prezentul de acum) într-un sens bun, sau care au îndrumat destinul nostru către o zonă mai întunecată, în care alegerile s-au dovedit, mai mult sau mai puțin, regretabile...

Orice decizie pe care o luăm acum, chiar și cea mai nesemnificativă, ne poate aduce în viitor laude, dragoste, respect sau, din contră, blam, dezaprobare, oprobriu...

Fiecare își construiește viitorul propriu dar, când vine vorba de viitorul întregii planete sau de viitorul unei simple națiuni, oare cum vor sta lucrurile? Acum, copiii de astăzi și toți cei care-i îndrumă pentru a le forma capacitatea de a vedea lucrurile dintr-o perspectivă adultă, pregătesc, fără să știe, lumea de mâine...

Adolescenții care înțeleg că în 15-20 de ani vor fi persoanele cu cea mai puternică influență în societate, se pregatesc de azi pentru a le crea părinților lor o perioadă de pensie ușoară, în care cei vârstnici de mâine nu vor trebui să mai aibă griji...

Foarte puțini tineri înțeleg semnificația a tot ceea ce am menționat mai sus, iar cei mai mulți sunt neutri față de ce se întâmplă în jurul lor și trec peste fiecare perioadă importantă a vieții proprii tratând-o ca pe o joacă.

Dacă se continuă cu această indiferență, peste 10-15 ani lucrurile din jurul nostru dar și responsabilitatea, spiritualitatea și moralitatea se vor degrada cu totul și atunci... poate ne vom da seama cât de mult am greșit... Iar dacă nu va fi prea târziu să mai schimbăm ceva, poate vom și interveni...

Dar... ce ne rămâne *azi* de făcut? Să conștientizăm rostul întrebării "*Încotro?*" și să facem fiecare pas *înainte* cu responsabilitate și dragoste pentru *toți* cei *de... mâine*.

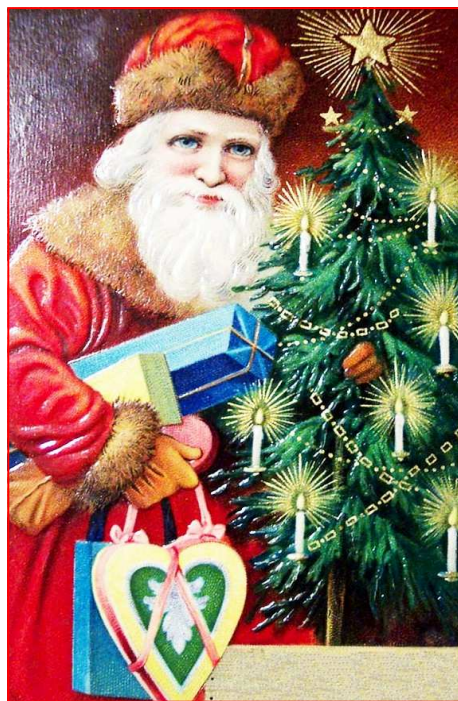
Antonio PĂTRUNJEL, a XI-a B

Viața ca o... Sărbătoare

Cu toții știm ce semnifică sărbătorile de iarnă din punct de vedere religios, dar știm ce anume semnifică aceste sărbători din punct de vedere moral? **Nu!**

Eu cred că am uitat, sau poate că viața ne face să oțim anumite lucruri care sunt importante, și nu importante din punct de vedere financiar ori fizic, ci din punct de vedere moral și sufleteș. Am uitat să fim oameni, am uitat să ne pese unii de alții, am uitat ce înseamnă familie, ce înseamnă a trăi și a te bucura de sentimentele ce ne caracterizează pe noi, oamenii. Pentru asta, există o sărbătoare care ne face să ne amintim cine suntem cu adevărat și ce anume ne încântă sufletele... Acea sărbătoare poartă numele de *Nașterea Domnului*.

Cu toții ne amintim, cu nostalgie sau fericire, momentele în care încă mai credeam în Moș Crăciun, în acel bătrânel ce venea în casele tuturor cu cadouri și care ne făcea să ne simțim importanți și iubiți. Cu toții ne amintim de seara în care împodobeam bradul, cu atâta voce bună încât, după ce terminam, puteam spune că el a prins viață și că ne mulțumește

pentru podoabele așternute pe el... Atâta satisfacție simțeam în acele momente!...

În timpul acestor sărbători, gândurile noastre zboară mai mult ca niciodată în retrospectivă, spre copilărie, spre acele momente în care eram înconjurați de părinți, spre momentele în care ieșeam afară și priveam fulgii de nea care parcă ascultau de noi și de dorințele noastre de a ne cădea, cât mai mulți și mai deși, în palmele micuțe și calde...

Și totuși... Voi ce spuneți!? Există Moș Crăciun? Da... acel bătrânel cu părul cărunt și sufletul bun există!... El se află în sufletele noastre, în mințile noastre, chiar și în *vârștele noastre*, deoarece... într-un fel sau altul, în vremea Sărbătorilor Nașterii Domnului, **noi toți** ne simțim copii...

Mădălina AFRUNTOAEI, a IX-a B

Vin Sărbătorile, vin!...

Într-o duminică după-amiază, când afară ninge frumos, am mers cu surorile mele la bunici. Stăteam cu toții pe lângă soba caldă, în care ardeau trosnind lemnele uscate, când Bunicul a început să vorbească despre apropiatele sărbători ale Nașterii Domnului. Noi, curioase, l-am întrebat cum erau sărbătorile de iarnă atunci când el era copil...

Odată cu intrarea în postul Nașterii Domnului, începeau pregătirile pentru primenirea sufletească. Chiar și cei mai mici, copiii, posteau. Apoi, cei ai casei se îngrijeau și de primenirea gospodăriei, a curții și a grădinii, făcând curățenie peste tot. Pe vremea bunicilor noștri, nu se găseau atâtea bunătăți. Ei au prins timpuri grele, de foamete, de sărăcie, de lipsuri...

Dar, când veneau Sărbătorile, fiecare făcea cum putea și reușea să se pregătească cât de cât... bine. Totul era preparat în casă: gustările din carne de porc, ciorbele, fripturile, sărmăluțele, cozonacii, prăjiturile, colăceii și... chiar și pâinea, pe care noi, astăzi, preferăm să o cumpărăm...

Copiii mergeau, și atunci ca și acum, cu colinda, anunțând și ei (cum anunța și preotul satului, cu câteva zile mai înainte) apropiata Naștere, din Fecioara Maria, a Pruncului Iisus, Împăratul și Mântuitorul lumii. Pentru colindători, era mai demult o mare bucurie ca să primească în dar mere, nuci și colăcei...

În perioada comunistă, pe vremea când părinții noștri erau copii, nu prea se mergea cu colinda și nici la Biserică, pentru că "nu era voie". Cei mici umblau mai mult cu uratul, în ajunul Anului Nou, cu sorcova și semănatul sau cu *capra* și *ursul*, tradiții care nu mai aminteau de Nașterea Domnului Iisus, ci de perioada precreștină a neamului nostru.

Nici pe vremea părinților nu erau așa multe bunătăți și dulciuri ca astăzi, dar copiii erau fericiți că acasă puteau împodobi (cu ornamente din hârtie creponată sau glase) bradul și că părinții făceau cum făceau și reușeau să scoată întotdeauna, de prin "ascunzătorile" casei, ciocolățele chinezești, banane, portocale și hăinuțe noi...

Eu cred că, în orice timp și oricare vremuri, dacă oamenii sunt cu sufletele curate și împăcate, bucuria sărbătorilor creștine nu se lasă mult așteptată...

O mantie imaculată s-a așezat peste natura obosită de vânturi și de ploi. A sosit anotimpul basmelor, al tinereții veșnice, al bradului împodobit și al colindelor. Al Sărbătorilor vestind Nașterea Pruncului Iisus și închinarea Magilor, al săniuței de argint trase de reni, al clinchetului de clopoței și al sorcovei...

Este frig dar copiii au ieșit pe derdeluș cu săniile și cu schiurile. Se apropie Crăciunul... Eu și cele două surori ale mele i-am trimis deja scrisori Moșului. Îmi doresc o pereche de genunchiere noi, dulciuri și o carte de Ion Luca Caragiale...

Cu câteva zile înaintea Sărbătorilor, de Ignat, pe 20 decembrie, are loc sacrificarea porcului. Tradiția asta este respectată mai ales la sat, unde totul se

desfășoară după un adevărat ritual.

Și la noi în familie se respectă obiceiul. Valerică, porcușorul nostru de anul acesta va fi tăiat iar noi, fetele, vom ajuta la prepararea cârnaților, chiștei, tobei, jumărilor și fripturii tradiționale. În Ajunul Crăciunului, mama și bunica coc cozonaci și multe feluri de prăjituri. În casă, se simte aroma dulciurilor și a sărmăluțelor. La ușă, vin spre seară colindătorii... Mama le împarte plăcinte, colăcei și mere iar tata le dă bănuți.

Împreună, fericiți, uităm de trecerea timpului. E cald și bine, și în casă și în sufletele noastre.

Împodobim cu toții bradul, îmbrăcându-l în beteală aurie, globulețe albastre și fundițe roșii. În vârf, așezăm o stea strălucitoare care ne anunță Nașterea

D o m n u l u i ș i
Mântuitorului nostru
Iisus Hristos.

Înainte de culcare,
îi mulțumim lui
D u m n e z e u
pentru toate
darurile Sale, pe
c a r e L e - a

revărsat din belșug peste noi anul acesta... Apoi, așezăm sub brăduț o farfuriuță cu biscuiți de ciocolată și un păhăruț cu lapte cald... Pentru Moșu'... de la care vom primi cadourile mult așteptate, desfăcute dimineța... chiar înainte de a merge la Biserică.

Așa sărbătorim noi, în fiecare an, Nașterea Domnului!... Dar voi!?...

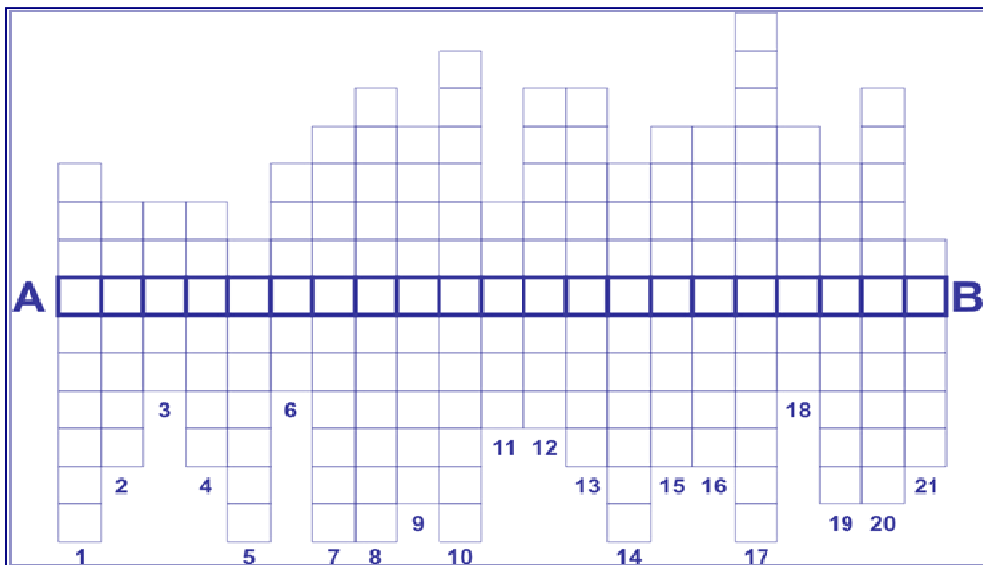
Petronela DĂDĂ, a V-a B

Careu didactic

Prof. Constantin-Dan IONESCU

Școala cu clasele I – VIII nr. 3, Piatra Neamț

Rezolvând careul de mai jos, veți descoperi pe orizontala A - B numele unei componente importante a cadrului natural din țara noastră (2 cuvinte) iar pe verticale numele altora.

1. Formațiunea vegetală alcătuită din vegetație ierboasă, alternând cu pâlcuri de arbuști și ierburi poartă numele de
2. Jderul, râsul, veverița, cât și alte animale se întâlnesc în pădurile de
3. Nevăstuica, șobolanii de câmp și hârciogul apar în zona de
4. Carpenul, ulmul, teiul, frasinul și sunt specii de arbori des întâlnite în etajul stejarului din zona pădurilor.
5. În zona alpină, specii vegetale precum jneapănul, ienupărul, afinul, merișorul se întâlnesc în etajul
6. Capra neagră este animalul cel mai răspândit în zona din Munții Rodnei și Carpații Meridionali.
7. Speciile cele mai răspândite de animale din zona stepei sunt
8. Molidul, bradul, pinul, laricea sunt cele mai răspândite specii de plante din etajul
9. Etajul cuprins între 200 - 500 metri înălțime, unde speciile dominante sunt quercineele, poartă numele de etajul
10. Broasca țestoasă de uscat, vipera cu corn, scorpionul, sunt câteva dintre speciile caracteristice care apar în zona din țara noastră.

11. Cucul, pupăza, privighetoarea, coțofana și sunt câteva dintre păsările pe care le întâlnim în etajul stejarului.

12. Ciocârlia, potârnichea, dropia și reprezintă exemple de păsări caracteristice zonei de stepă propriu-zisă.

13. În zona cu vegetație mediteraneană din țara noastră întâlnim specii precum liliacul sălbatic, castanul dulce, smochinul sălbatic, iasomia, cărpinița și
.....

14. În luncile râurilor, în lunca și Delta Dunării, caracteristică este vegetația, reprezentată prin papură, stuf, rogoz, mușchi acvatic.

15. Pe terenurile nisipoase din Delta Dunării, litoralul Mării Negre, Câmpia Română, Câmpia Banato-Crișană se dezvoltă vegetația, reprezentată în principal prin salcâmi și ierburi.

16. Caracteristică zonei de stepă și silvostepă, precum și litoralului maritim este vegetația, care se formează pe solurile saline (sărăturoase).

17. Vegetația zonei de stepă este formată în principal din ierburi, precum colilia, păiușul dar și (2 cuvinte).

18. Pajura, cocoșul de munte, găinușa de pădure și sunt câteva dintre speciile de păsări pe care le întâlnim în etajul fagului.

19. Marea varietate faunistică a zonei de stepă include și păsările, care se rotesc în văzduhul acestei zone cu „ochii” pe pradă.

20. De la 1200 m până la 1800 m, se desfășoară etajul, sau al rășinoaselor.

21. La Vânători, județul Neamț, este una dintre cele mai importante rezervații de din țara noastră, care poartă numele de „Dragoș Vodă”.

Editor coordonator:

Ana VÎRLAN

na1riv@yahoo.fr

www.anavirlan.ro

Echipa redacțională:

Mihaela TIMOFTE

Ovidiu ȚOC Jr.

Dan GAVRIL

Colaboratori:

cadre didactice

și elevi ai LPS

Layout & DTP:

Ana VÎRLAN

Fotografii:

© *ave*, arhiva LPS,

colecții particulare

Fondatori: (1999)

Ana VÎRLAN

Maria BOTEZ

Ilie POPESCU

Adresa redacției:

Str. Dragoș Vodă, 15A

Piatra Neamț

revista_ad_astra@yahoo.fr

www.lpspn.ro/ad_astra.html

www.facebook.com/revista.ad.astra

Revista **AD ASTRA**

este publicație înregistrată la

Biblioteca Națională a României

Centrul Național de Numerotare Standardizată

Ad Astra / Piatra Neamț

ISSN 1841 – 673X

Autograf - 2012

- publicația respectă

Legea nr. 594/2004 și Legea nr. 186/2003,
privind susținerea și promovarea culturii scrise -

- toate drepturile rezervate -

